

Hervay Gizella
Kobak könyve

Hervay Gizella

KOBAK KÖNYVE

M. Tóth Géza rajzaival

Koinónia, Kolozsvár, 2002

A kiadás alapjául szolgáló mű:
Hervay Gizella: Kobak könyve
Kriterion Könyvkiadó, Bukarest, 1973

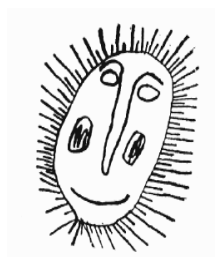
© Hervay Gizella örökösei
Illustration © M. Tóth Géza
© Koinónia Kiadó, 2002

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HERVAY GIZELLA
Kobak könyve / Hervay Gizella. - Kolozsvár
[Cluj-Napoca] : Koinónia, 2002
p.;cm
ISBN 973 8022 49 5
821.511.141-34

Kobak első könyve

Nap-mese

Kobak egyszer napot rajzolt, és elcsudálkozott, hogy a nap nem olyan, mint a kisiúk arca. Rajzolt hát neki szemet, szájat, és csudálatosképpen most még inkább hasonlított a naphoz, mint száj és szem nélkül. Ez már egészen furcsa volt. Rajzolt hát egy kisiút, ez nagyon hasonlított a kisiúkhhoz, de mégse tetszett Kobaknak, hát rajzolt belőle egy nap-arcú kisiút.

Ez már tetszett. Most az a kérdés: miért rajzolt a napnak kisiú-arcot, és a kisiúnak nap-arcot. Megkérdezte magamagától komolyan, de nem tudott válaszolni rá. Rajzolt hát külön egy kisiút és külön egy napot.

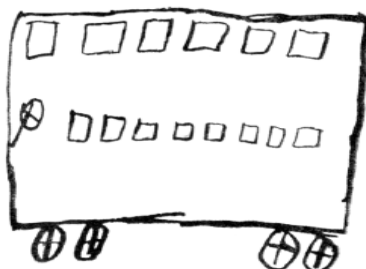

Így sem tetszett. Unalmasabb volt, mint a nap-arcú kisiú és a kisiú-arcú nap. Biztos szeretik egymást, ha hasonlítanak – gondolta Kobak. – A nap meg a kisiú együtt sokkal szebb – tette hozzá. – Ha két dolog

hasonlít, az érdekesebb együtt, mint külön-külön – szögezte le, és gyorsan elkezdett hasonló dolgokat keresni. Rajzolt egy százlábút:

és egy óriásautóbuszt:

és közben rájött, hogy nagyon érdekes lenne egy százkerékű autóbuszt rajzolni:

Most megint elgondolkozott, hogy miért is érdekes. Mivel nem tudott válaszolni, abbahagyta a gondolkodást, és rajzolnivalót keresett. De nem talált újabb rajzolnivalót, és ezért nap-arcú kislányt rajzolt. Ez rendkívül mulatságos volt.

Igen ám, de nap csak egy van, s neki már három is volt.

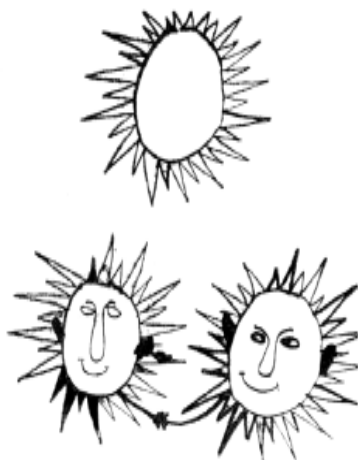
Elhatározta: kiradíroz kettőt, és csak egyet hagy. De melyiket radírozza ki? A kislány-napot? Az sírni fog. Vagy a kisfiú-napot? Az verekedni fog. Mit lehessen tenni? Sajnos egyiket sem lehet kiradírozni. Igen ám, de Kobaknak csak egy napra volt szüksége. Kiradírozta hát a kislány-napot is, a kisfiú-napot is, és rajzolt helyettük egyetlen szem és száj nélküli napot.

Most minden helyes és pontos volt, de unalmas volt az üres nap, és egyáltalán nem volt szép. – Legalább még egyet rajzolok melléje, hogy ne unatkozzon – mondta, és rajzolt még egy üres napot. De képzeljétek – a két üres nap még unalmasabb volt egymás mellett.

– Nem tudnak se nevetni, se játszani – szomorodott el Kobak, és fogta magát, és rajzolt az egyik napnak kisfiú-arcot, a másiknak kislány-arcot, és kezét is rajzolt nekik, hogy meg tudják fogni egymás kezét.

És egyáltalán nem törődött többet azzal, hogy tulajdonképpen csak egy nap van az égen. Kobaknak kettő volt, és roppant élvezte, ahogy fogta egymás kezét a két nap.

– Biztos szeretik egymást, és ez a fő! – mondta, és gyorsan lábukat is rajzolt nekik, hogy elszaladhassanak, és megcsókolhassák egymást az igazi nap mögött, ahol nem láthatjuk őket.

Vonat-mese

Kobak egészen kicsi fiú volt, még nem utazott vonattal. Igaz, hogy minden reggel mondogatta: – Én már nagy fiú vagyok, elérem a lekvárt – de elárulom nektek, nem érte el, Mama kellett hogy felemelje, s úgy vették le a lekvárt ketten a polcról. Úgy is fogták meg ketten, nehogy eltörjön a lekvárosüveg. Mindenesetre, mikor Mama megkente a kenyeret, Kobak megint kijelentette: – Én már nagy fiú vagyok, mind megeszem – és meg is ette. No, de azért mégsem volt olyan nagy fiú.

Így aztán, amikor Mama megmondta neki, hogy vonattal fognak utazni, nem tudta elképzelni, hogy milyen is lesz az utazás. Mama elővett egy bőröndöt, abba becsomagolták az ingecskéit, nadrágocskáit, de Mama nem akarta becsomagolni se a párnát, se a szőnyeget. Pedig Kobak nagyon szerette volna. Végül is becsukták a bőröndöt, és ekkor Kobak hirtelen elszomorodott.

– Hol a vonat? Miért nem jön? – kiabált, és nézett ki az ablakon, hátha jön az utcán valahol. De nem jött, és Mama kacagott. Kobak az ajtót is kinyitotta, hogy be tudjon jönni a vonat a szobába, ha megérkezik. De Mama becsukta az ajtót, és öltöztetni kezdte.

Kobak autón ment ki az állomásra Mamával, és egyáltalán nem olyan volt a vonat, mint a kis játékvonatok, amik a szobában is tudnak járni. No de hát ez már így szokott lenni. A vonatban aztán Kobak rengeteg vonatot rajzolt.

A vonatok jobban hasonlítottak autóhoz, mint vonathoz, mert Kobak szerint a vonat olyan, mint az autó, csak sok kereke és sok ablaka van.

Ha ti jobban megfigyeltétek a vonatot – és gondolom, hogy igen, hiszen ti már valóban nagyok vagytok –, akkor rajzoljátok le, és küld-

jétek el Kobaknak, nagyon fog örülni. Mert ő még csak autót tud rajzolni meg olyan vonatot, ami olyan, mint az autó, csak sok kereke és sok ablaka van. Hiszen Kobak még egészen kicsi fiú.

Mondóka-mese

Mama leült zenét hallgatni. Kobak hozta a kisszéket, és mellé ült.

– Mama hallgatja a zenét,
Kobak is hallgatja,
az elefánt is hallgatja,
a krokodil is hallgatja,
a kutya is hallgatja,
a kisautó is hallgatja,
a kispohár is hallgatja.

– ismételte Kobak, és sorba állította az elefántot, a krokodilt, a kutyát, a kisautót és a kispoharat. Amikor vége lett a zenének, egymás után kivonultak a szobából.

Elöl ment Kobak,
utána az elefánt,
utána a krokodil,
utána a kutya,
utána a kisautó,
leghátul a kispohár.

Mama azt mondta: – Lámcsak, este van, vacsorázzunk. –
Megterítette az asztalt és hívta: – Gyere, Kobak, vacsorázni!

Jött is Kobak,
utána az elefánt,
utána a krokodil,
utána a kutya,
utána a kisautó,
leghátul a kispohár.

Mindenki megitta a kakaót, Kobak is, az elefánt is, a krokodil is, a kutya is, a kisautó is és legutoljára a kispohár.

Most már mehettek lefeküdni.

Elöl ment Kobak,
utána az elefánt,
utána a krokodil,
utána a kutya,
utána a kisautó,
leghátul a kispohár.

Mama lefektette Kobakot. Betakarta, jó éjszakát kívánt, és Kobak mondani kezdte:

– Elalszik Kobak,
elalszik az elefánt,
elalszik a krokodil,
elalszik a kutya,
elalszik a kisautó,
elalszik a kispohár.

És mindenki elaludt: Kobak is, az elefánt is, a krokodil is, a kutya is, a kisautó is és legutoljára a kispohár.

Tréfás-mese

Kobak, mondd utánam:
Fafejűnek volt egy fakutyája,
Gumiembernek egy gumikutyája.
Fafejű egy fához kötötte fakutyáját.
Gumiember egy gumifához kötötte gumikutyáját.
Fafejű meglátta a gumikutyát,
Gumiember meglátta a fakutyát.
– Kutyagumi az orrodra, Gumikutya! – mondta Fafejű a gumikutyának.
– A kutyafáját ennek a fakutyának! – mondta Gumiember a fakutyának.
– Kutyagumi az orrodra! – mondta Fafejű a Gumiembernek.
– A kutyafáját ennek a Fafejűnek! – mondta Gumiember a Fafejűnek.
– Kutyagumi! – mondta Fafejű Gumiembernek.
– Fafejű! – mondta Gumiember Fafejűnek.
– Kutyagumi! – mondta a fakutya.
– Fafejű! – mondta a gumikutya.
A kutyafáját!

Spenótos-mese

Kobak azt mondta: – Nem akarom megenni a spenótot!
A szalvéta azt mondta: – Nem akarok Kobak nyakában maradni.
– Leugrott a nyakából, és elszállt.

A szék azt mondta: – Nem akarok Kobak alatt állni – és összecsuklott.

Az ingecske azt mondta: – Nem akarom Kobakot melegíteni – és lefoszlott róla.

A nadrágocska azt mondta: – Nem akarok Kobak nadrágja lenni – és lecsúszott.

A cipő azt mondta: – Nem akarok Kobak lábán maradni – és elszaladt.

Ottmaradt Kobak a konyha kövén ebéd nélkül, ruha nélkül.

Mama azt mondta: – Nem akarom itthagyni Kobakot ebéd nélkül, ruha nélkül; éhes és fázik.

Toppantott egyet, és visszaszaladtak a cipők,
tapsolt egyet, és előkerült a nadrág,
megpaskolta Kobakot, és rajta termett az ingecske,
összehúzta a szemöldökét, és lábra állt a szék,
intett egyet, és visszaröpült a szalvéta,
mosolygott egyet, és Kobak megette a spenótot.

Traktor-mese

Kobak meglátott egy traktort. Piros volt, és nagy kerekei voltak.
– Szép – mondta Kobak. – Ugye mind megissza a tejet? –
kérdezte Mamától.

- A traktor nem iszik tejet.
- De ugye mind megeszi a vajas kenyerét?
- A traktor nem eszik vajas kenyeret.
- De ugye megmossa a kerekeit?
- A traktor nem mosakodik.
- De ugye este szépen lefekszik és elalszik?
- A traktor nem alszik.
- De ugye reggel veszi a táskáját és megy óvodába?
- A traktor nem jár óvodába.
- De ugye jó kis traktor, és szót fogad a mamájának?
- A traktornak nincs mamája.
- Szegény traktor! De miért nincs?
- Mert gép – mondta Mama. – Nem eszik, nem iszik, nem alszik, nem megy óvodába, és nincs mamája. Csak gép, kerekei vannak, azok forognak, ha megindítja a traktorista. Ha megindítják, megy.
- Csak akkor, ha megindítják?
- Csak akkor.
- Mert gép?
- Mert gép.
- És az autó is csak akkor megy?
- Az autó is.
- Az autó sem iszik tejet?
- Nem iszik.
- És nem eszik vajas kenyeret?

- Nem eszik.
- És nem alszik?
- Nem alszik.
- És nem megy óvodába?
- Nem megy.
- És nincs mamája?
- Nincs.
- Szegény autó, akkor ő is csak egy gép. De én azért a kicsi autót megetetem és megítatom, lefektetem és sétálni viszem, hadd higgye, hogy van mamája.

Kígyó-mese

Nem tudhatjuk, melyik mesében találkozott Kobak a kígyóval, de abban biztosak lehetünk, hogy rettenetesen félt tőle. Annyira félt, hogy állandóan emlegette. Váratlanul és érthetetlenül naponta rajzolni kellett neki egy-egy kígyót. Egy este például azt mondta Mamának: – Mama, rajzolj egy kislányt! – Mama rajzolt.

Volt a kislánynak szeme, szája, köténye, keze-lába, öt-öt ujj, és még gombot is rajzolt Mama a ruhájára, mert gomb nélkül mit is ér egy rajzolt kislány. Mama tudta, hogy gomb nélkül nem tetszik Kobaknak a rajzolt kislány.

Aztán egy kisfiút rajzoltatott Kobak tengerészingben, nagy füllel és kövér karral, mert ez jó kisfiú és sokat eszik. Na és természetesen hatalmas zsebeket is kellett rajzolni a tengerészinges kisfiúnak, hogy minden játéka beleférjen.

Ilyen lett a kisfiú:

Most azt mondta Kobak:

– A kislánynak mért nincs léggömbje? Rajzolj, Mama, egy léggömböt a kislány egyik kezébe. A másikba virágot.

Kapott a kislány virágot.

– A kisiúnak is! – ujjongott Kobak.
A kisiú kezébe is rajzolt Mama virágot.

– A másikba madárkát! – kérte Kobak. És a kisiú kövér kezecskéjébe madárkát kapott. Kacagott Mama és Kobak is, a kisiú és a kislány is, a léggömb, a virágok és a madárka is.

Most jött elő a kígyó. Kobak hirtelen azt mondta: – Rajzolj, Mama, egy kígyót!

Mama nem értette, hogy miért kell kígyót rajzolnia, de rajzolt. Kobak ekkor felkiáltott:

– Megmarja a kisiút, a kislányt és a madárkát, megmarja! – ijedezett, elvette Mamától a ceruzát, és gyorsan befeketítette a kígyót.

– Most már nem tudja megmarni – örvendezett Kobak, és Mama azt hitte, hogy ezzel el is felejtette a kígyót. Pedig dehogy felejtette el.

Másnap Kobak rajzolt egy kislányt. Mama segített neki. Rajzoltak a kislány kezébe annyi léggömböt, amennyit csak elbírt.

Megint előjött a kígyó.

– Rajzolj, Mama, egy kígyót – ijedezett Kobak.

Mama rajzolt.

– Megmarja a kislányt! – rettegett Kobak. És törte a fejét erősen, mit kellene tenni.

– Tudom már! – kiáltott fel egyszerre boldogan. – Rajzolj a kislánynak házat, hogy ne tudja megmarni a kígyó.

Rajzolt Mama házat.

– Most ott a fal, nem tudja megmarni – nyugodott meg Kobak. És olyan vidám lett, hogy rajzolt a kígyó farkára két léggömböt, és kinevette a kígyót, és többet egy cseppet sem félt tőle.

Labda-mese

Kobak és a nagy piros labda elment sétálni. Elöl ment a nagy piros labda, utána Kobak. Mentek, mentek, mendegéltek, hát egyszer szembejött velük egy piros ruhás kislány.

– Neked piros ruhád van – mondta Kobak –, nekem piros labdám, gyere, játszunk együtt!

Labdázta, labdázta, míg a labda ki nem fáradt. Akkor fogta magát, és elgurult. Végiggurult az úton, a fűvön, és hopp, belepottyant a tóba.

Egy bácsi arra csónakázott, kihalászta, kitette a fűre száradni, s a nagy piros labda, mikor megszáradt, hazagurult.

Otthon Kobak az erkélyre tette.

– Itt fogsz aludni – mondta –, aludj, labda!

Ha a labda szót fogadott volna, a mesének is vége volna, de hát dehogyis fogadott szót őkelme, alig várta, hogy bemenjen Kobak a szobába, máris ugrálni kezdett. Csakhogy az erkélyen egy csirke lakott, Kobak mamája vette a piacon, madzaggal összekötözött lábbal. Már éppen álmosan pislogott, amikor a labda odahuppant melléje.

A csirke felfortyant:

– Nem hagyod aludni az embert! Szentelen!

– Miféle embert? – gurult a labda nevében. – Te csak egy csirke vagy. És holnap elnyesik a nyakadat: nyissz! Megesznek levesnek és paprikás csirkének. Nagy dicsőség, mondhatom! Én meg sétálni megyek Kobakkal, elöl megyek én, utánam jön Kobak. Megyünk, megyünk, mendegélünk, hát egyszer csak szembejön velünk egy piros ruhás kislány. Kobak azt mondja neki: „Neked piros ruhád van, nekem piros labdám, gyere, játszunk együtt!” Akkor aztán labdázna, egészen addig, míg én ki nem fáradok. Akkor meg elgurulok. Így ni! – és a labda jól nekigurult

a csirkének. – Te nyeszlett, te, nézd meg, én milyen kövér vagyok és milyen piros!

A csirke dühösen pislogott, nem szólt egy szót se, de mikor nekigurult a labda, fogta magát, és belevágta a csőrét.

És a labda kipukkadt. Reggelre olyan lapos lett, mint Kobak hasa, mikor nem akarja megenni a reggelijét.

Mondjátok meg, ki volt az oka annak, hogy másnap Kobak nem labdázhatott a piros ruhás kislánnyal.

Tornyos-mese

Kobak és Katika építősdit játszottak. Elosztották az építőköveket, Kobak kapta a piros meg a kék köveket, Katika a sárgát és a zöldet.

Katika a sarokba húzódott építeni, Kobak a szőnyeg közepén dolgozott. Katika gyönyörű, karcsú tornyos várat rakott, Kobak tágas, lapos házat épített.

– Az enyém szebb! – tapsolt Katika. – Tornyos és szép. A tiéd csúnya, lapos.

– De az enyémbé befér a lovacska – mondta Kobak büszkén, és gondosan bekötözte a lovacskát a lapos házba. – És ez szebb, mint a tornyos, mert lovacska lakik benne. A tiedben nem laknak. Nem szép.

– De tornyos és szép – sikongott Katika.

– Nem fér bele a lovacska – mondta Kobak konokul.

Katika visszament a sarokba. Ült és hallgatott. Nézte a tornyos várat sértődötten.

Kobak kihozta a lapos házból a lovacskát, körbesétálta vele a házat. Benézett a lovacska az ablakon, füvet legelt a háztetőről, aztán bement a házba, megvacsorázott, megitta a kakaóját, megmosta a fülét, aztán lefeküdt aludni.

Katika még mindig a tornyos várat nézte a sarokban. Aztán mikor a lovacska már rég aludt a lapos házban, odajött lábujjhegyen, és bekukucskált az ablakon.

– Alszik – ismerte el Katika, és most már tetszett neki a lapos ház. A lovacska közben felébredt. Katika kihozta a házból, és elvitte sétálni. Megnézte a lovacska a tornyos várat, körüljárta, aztán mikor látta, hogy nem fér bele, fogta magát, és visszament a saját házába, amit Kobak rakott neki.

Katika ekkor gondolt egyet, és lerombolta a tornyos várat. A sárga és zöld kockákat a kötényébe rakta, és odacipekedett a szőnyeg közepére. Leült a lovacska háza mellé, és kiborította őket.

– Gyere, építsünk a lovacska házára emeletet, és lakjon ott a cicám, és a tetejére rakjunk tornyot, hogy szép legyen – mondta Katika, és emeltek egy olyan emeletes tornyos házat a cicának és a lovacskának, hogy én is szívesen beleköltöznék.

És ez most már igazán szép ház volt, magas is, tornyos is, és Kobak lovacskája meg Katika cicája is belefért.

De nekem legjobban azért tetszik, mert Kobak és Katika együtt építette.

Autó-mese

Volt egyszer egy autóváros, ez olyan volt, hogy minden autóból volt benne, autóból volt a ház, autóból volt a villamos meg a trolibusz, autóból voltak az üzletek, és autók úsztak a tavon csónak helyett.

Ebben az autóvárosban lakott autósapuka, autósanyuka és Kobak. Autósapukának kék autója volt, autósanyukának zöld és Kobaknak piros.

Az autó, amiben laktak, kilencemeletes volt, és autóból volt a lift, s a leveleket autón hozta a postás. Autón hozták reggel a tejet, autóval mentek kenyeret vásárolni, és sétálni is autón mentek.

Otthon is minden autóból volt, az ágy és az asztal, autóból voltak a székek, autóból volt a szekrény és a könyvespolc.

Kobak reggel, mikor felébredt, kiugrott az autóból, felöltözködött, odaült az autóra az autó mellé, és megette a reggelit. Aztán beleült az autóba, és elment az óvodába.

Az óvoda egy nagy autóban volt, bent a fal körül kisautókon ültek a gyerekek. Az óvónéni egy nagyautón ült, úgy mondott mesét.

Mese után a gyerekek autóba ültek, és elmentek sétálni. Elöl ment az óvónéni, utána a gyerekek.

Mentek a kisautók, mentek, mendegéltek, egyszer csak egy nagy parkba értek. Abban a parkban autók voltak a padok, és csónak helyett autók úsztak a tavon. A mi gyerekeink fogták magukat, és kiszálltak az autóból, és beszálltak az autóba, és evezni kezdtek. Addig eveztek, míg megéheztek, akkor kiszálltak az autóból, és beszálltak az autóba, és hazamentek.

Otthon bementek az autóba, felültek az autóra az autó mellé, megették az ebédet az autóról, lefeküdtek az autóba, és elaludtak.

Azt álmodták, hogy olyan városban laknak, ahol nincs minden autóból, a házak házak, a csónakok csónakok, és csak az autók autók.

Vízipisztoly-mese

A vízipisztoly elment vadászni. Ahogy ment, mendegélt, egyszer csak egy erdőbe ért. Az erdő szélén egy fa alatt játékmackó üldögélt.

– Hová mész, Vízipisztoly? – kérdezte a játékmackó.

– Vadászni – mondta a vízipisztoly, és – spricc! – lelőtte a játékmackót. Szembejött egy rajzolt farkas.

– Hová mész, Vízipisztoly? – kérdezte.

– Vadászni – mondta a vízipisztoly, és – spricc! – lelőtte a rajzolt farkast.

Vállára vette a játékmackót és a rajzolt farkast, és nagy büszkén megindult az erdő mélye felé.

Addig ment, míg elfáradt. Leheveredett, maga mellé fektette a játékmackót és a rajzolt farkast, és menten elaludt. Arra ébredt, hogy egy bokor mögül nézi valaki. Vagy valami.

– Hová mész, Valami? – kérdezte ijedten, de a valami nem felelt.

– Mi vagy, Valami? – kezdett reszketni, de a valami most sem felelt.

– Miért nem szólsz, Valami? – vacogott, de a következő pillanatban már a medve mancsában volt, mert – remélem, kitaláltátok már – a valami egy igazi medve volt.

És a medve – hamm! – bekapta a vízipisztolyt.

Otthon Kobak karján megállt a játékkóra. Azóta se lehet felhúzni.

De Kobak nem bánta.

– Úgy kellett a vízipisztolynak! – mondta. – Mért lőtte le a játékmackómat meg a rajzolt farkasomat.

És elment az erdőbe, hogy megkeresse a játékmackót meg a rajzolt farkast.

Meg is találta őket. Csak egy kicsit vizesek voltak. Megszárította, hazavitte őket. A farkast még ki is vasalta.

A vízipisztoly meg a medve gyomrában elment vadászni...

Gép-mese

Kobak és Katika gépet építettek. Kerestek két karikát, az egyiket a fürdőszobaajtó kilincsére húzták, a másikat egy másik kilincsre; összekötötték fehér cérnával, ez hajtotta a kerekeket. Aztán a mosógép csövére egy papírgyűrűt húztak, ebbe egy üres penicillines üvegecskét tettek, és kész volt a gép. Most már csak azt kellett eldönteni, hogy milyen gépet építettek.

– Ez a gép kitakarít – kezdte Katika –, és megszárítja Mama haját, és meghámozza a krumplit, és kivasal, és felvarrja a gombot.

– Nem jó – mondta Kobak. – Ez a gép elmegy Mama helyett dolgozni. Minden reggel, amikor nincs vasárnap, a gépet küldjük Mama helyett dolgozni, és akkor Mama itthon marad, és egész délelőtt futballozunk.

– De mikor hazajön a gép, akkor kitakarít, és megszárítja Mama haját, és meghámozza a krumplit, és kivasal, és felvarrja a gombot, és akkor egész délután sétálunk Mamával – döntötte el a vitát Katika.

– És este a gép megfőzi a vacsorát, és akkor Mama egész este mesél – toldotta meg Kobak.

Most már minden rendben volt, meg lehetett indítani a gépet.

Kobak vette a fürdőkád dugóját, avval csavarintott egyet.

– Most itt kinyitjuk – mondta –, akkor a kerék forogni kezd és jön a levegő, és megindul a gép.

De a gép nem indult meg.

Ekkor szétszedték, átalakították, megjavították, összerakták, egész nap dolgoztak szorgalmasan, de a gép mégsem indult meg. A gyerekek nagyon elszomorodtak.

Mikor Mama hazajött, Kobak ezzel fogadta:

– Tudod, Mama, ha nagy leszek, építek egy gépet, és az minden

reggel, mikor nincs vasárnap, elmegy helyetted dolgozni, és te itthon maradsz, és egész délelőtt futballozunk.

Katika folytatta:

– És mikor hazajön a gép, kitakarít, megszáritja a hajadat, meghámozza a krumplit, kivasal, és fölvarrja a gombokat. És akkor egész délután sétálunk veled.

– És este a gép megfőzi a vacsorát, és akkor te egész este mesélsz – toldotta meg Kobak.

Így aztán Mama aznap este nagyon sokat mesélt a gyerekeknek, mesélt kisfiúkról, kislányokról, kistraktorról, kisparkasról, kismalacról, kisautóról, vége-hossza nem volt a mesének.

Mikor pedig Mama lefektette a gyerekeket, és bement a másik szobába, Kobak ezt súgta Katikának:

– Most én mesélek neked egy mesét. Jó?

– Jó – súgta vissza Katika.

– Hol volt, hol nem volt, volt egy mese, abban én építettem egy gépet, és megindult. És mindennap, mikor nem volt vasárnap, elment dolgozni Mama helyett, és Mama itthon maradt, és egész délelőtt futballoztunk. Mikor hazajött a gép a mesében, kitakarított, megszáritotta Mama haját, és meghámozza a krumplit, kivasalt, és felvarrta a gombot, és akkor egész délután sétáltunk Mamával a mesében. És este a gép megfőzte a vacsorát, és Mama egész este mesélt: „Hol volt, hol nem volt, volt egy mese, abban én építettem egy gépet, és az megindult...”

Piros-mese

Ezt a mesét Kobak mondta el Mamának egy este, lefekvés előtt.
– Mama, mondok egy piros mesét. Jó? Hogy volt egyszer egy piros mese, abban volt egy kicsi piros autó. Abba én beleültem, és mentem, mentem messzire.

Egyszer egy piros erdőbe értem. Ott lakott egy piros farkas. Elmentem a piros mezőbe, fogtam egy piros nyuszt. Míg megfogtam, te, Mama, a piros farkassal beszélgettél. Hoztam a piros nyuszt, megfogtam a piros farkast, és fogtam egy piros madarat.

Akkor beleültünk a kicsi piros autóba, elöl ültem én, mellettem te, hátul a piros farkas, a piros nyuszi és a piros madár.

És mentünk, mentünk a piros utcán, messze, messze, és hazaértünk.

Kinyitottuk a piros ajtót, bementünk a piros szobába, leültünk a piros székbe, felgyújtottuk a piros villanyt, megettük a piros vacsorát, megittuk a piros tejet, megfürödtünk a piros vízben, megtörülköztünk a piros törülközővel, és lefeküdtünk a piros ágyba.

Te, Mama, mesélted, hogy alszik a piros cica,

alszik a piros kutya,

alszik a piros ház,

alszik a piros kémény a háztetőn,

alszik a piros kulcs az ajtóban,

alszik a piros könyv a polcon,

alszik a piros cipő a földön,

a piros kép a falon,

a piros autó,

a piros villamos,

a piros trolibusz,

a piros vonat...

Aztán kinyitottad a piros rádiót, és szólt a piros zene.

Bejött a piros farkas, és táncolt a piros nyuszival, és a piros madár énekelt.

Aztán elaludtunk, és vége a piros mesének.

Kicsi-mese

Kobak mindennap megmérte magát az ajtófélfánál. És furcsa módon mindennap nőtt egy kicsit, mégis mindenki nagyobb volt nála.

Egy reggel aztán elhatározta, hogy ő a legnagyobb.

A szoba közepére állt, és kihúzta magát:

– Én vagyok itt a legnagyobb! Megértettétek? Ha valaki nagyobbra mer nőni nálam, megverem. Aki szót fogad, azt nem bánom, nem verem meg.

– Hahaha! – nevetett az asztal.

Kobak dühösen fordult hátra:

– Nem hallottad, hogy mit parancsoltam? Azonnal zsugorodj össze, mert ha nem, megverlek. Itt senki sem lesz nagyobb nálam!

Az asztal dülöngélt a nevetéstől.

Kobak kirántotta a kardját, és hősiesen vagdalni kezdte az asztalt. De az csak nevetett tovább:

– Hihhi! Úgyis te vagy a kicsi!

Kobak most dühében teljes erejével nekiszaladt az asztalnak – és összevissza verte magát.

Ott feküdt a földön, kicsi volt, és sírt.

De a játékok vigasztalni kezdték:

– Ne búsulj, Kobak, te mindennap nősz, az asztal meg nem nő egy cseppet sem.

– Ne búsulj, Kobak, úgyis te leszel a nagyobb!

De Kobakot nem lehetett ilyen könnyen megvigasztalni.

Fogta a széket, az asztal mellé cipelte, felmászott az asztalra, és onnan szónokolt a földön heverő játékoknak:

– Merje még egyszer azt mondani valaki, hogy az asztal nagyobb nálam, mert úgy ellátom a baját, hogy megemlegeti!

A játékok összenéztek.

– Na mit hallgattok? Ki a legnagyobb? – húzta ki magát Kobak.

– Te vagy a legnagyobb! – kiáltották a játékok.

– Akkor hallgassatok! Most én beszélek! – Azzal mondani kezdte:

– Nagyobb vagyok, mint az ágy, nagyobb vagyok, mint a szék... Na mért nem tapsoltok? Tapsoljatok!

A játékok összenéztek.

– Nem halljátok? Tap-sol-ni! Egy-kettő!

A játékok tapsoltak. Kobak pedig büszkén folytatta tovább:

– Nagyobb vagyok, mint az asztal, nagyobb vagyok, mint a szekrény, nagyobb vagyok, mint Mama...

Ebben a percben bejött Mama a szobába.

– Nem szállsz le arról az asztalról azonnal?

Mit gondoltok, mért nevettek a játékok?

Hazudozó-mese

Kobak rajzolt egy hazudozó fiút.

– Honnan tudod, hogy hazudozik? – kérdezte Mama.

– Nem látod? Az orráról. Az orrára van írva piros ceruzával. –
És valóban nagy piros orra volt a hazudozó fiúnak.

– Hátha csak megfázott? – nézegette Mama a rajzot. – Hátha csak megfagyott az orra, azért ilyen piros?

– Ha nem hiszed, hogy hazudozó fiút rajzoltam, tessék, rajzolok egy napot is, most nem tud megfagyni az orra. Most már te is látod, ugye, hogy hazudozik?

– Ha mondd!?

– Nem mondom. Úgy van. Hazudott és kész.

– Mit hazudott?

– Azt hazudta, hogy ötéves, pedig én vagyok ötéves. És én már rég óvodás voltam, mikor lerajzoltam.

– Ez igaz.

– Na ugye? Mert én nem hazudok. Ha hazudnék, azt mondanám, hogy már iskolás vagyok. De én nem hazudok.

– De mért rajzoltál a hazudozó fiú kezébe iskolástáskát?

– Mert most meg azt hazudja, hogy iskolás.

– Értem. Hát a hegedűt?

– Azt hazudja, hogy tud hegedülni.

– És a korcsolyát?

– Azt hazudja, hogy tud korcsolyázni.

– De hiszen süt a nap! Elolvad a jég alatta!

– A napot kiradírozzuk.

– Rendben van, de most meg azt hihetjük, hogy csak megfagyott az orra, nem hazudozik.

- Nem hihetjük, mert közben már nagyon sokat hazudott.
  - Most mit hazudik?
  - Most azt hazudja, hogy ő egy igazi kisiú.
  - Lehet, hogy nagyon szeretne igazi kisiú lenni és korcsolyázni meg hegedülni meg iskolába járni.
  - Nem lehet! Én vagyok igazi kisiú, és én szeretnék korcsolyázni meg hegedülni meg iskolába járni! Ő csak hazudik.
- Ezzel Kobak kiradírozta a hazudozó kisiút.

Fura-mese

Kobak ahogy felébredt, mindjárt tudta, hogy ma minden másképpen van. Ettől nagyon jó kedve kerekedett, és énekelni kezdett.

– Te mért nem énekelsz? – kérdezte meg az órát, mert tudta, hogy az óra ma válaszolni fog.

– Rossz kedvem van! – nyújtózkodott az óra. – Azt hiszem, bánatomban meg fogok állni! Siess, ha nem akarsz elkésni az óvodából, mert én mindjárt fogom magam és megállok.

– Jó – mondta Kobak –, sietek. De mért van rossz kedved?

– Egész éjjel csak járni-járni! Hát élet ez? – panaszkodott az óra. – Most aztán elég volt, fényes nappal megállok és kész!

– Igaza van! – nyafogott a papucs az ágy előtt. – Legjobb lesz, ha én is elbújok valahova. Egész nap csak szaladgálni – ki ne fáradna el! – azzal gyorsan beszaladt a fiókos szekrény alá.

Kobak elnevette magát.

– Ne neved ki! – dugta ki a papucs az orrát a fiókos szekrény alól. – Ne neved, mert elő se jövök többet!

– Maradj csak! – mutatott orrot neki Kobak. – Azt hiszed, nélküled már járni sem tudok? – azzal nagy peckesen mezítláb vonult be a fürdőszobába.

De még be se tette a lábát, már rá is kiáltott a törülköző:

– Ipics-apacs, nem jár! Számolj tízet, addig elbújunk!

S hát tényleg, mire benyitott Kobak, már se a szappan, se a fogkefe, se a törülköző nem volt a helyén.

– Találd ki, hol vagyok? – cuppogott a szappan valahonnan fölülről, de Kobak hiába nyújtogatta a nyakát, nem látta.

– Ipics-apacs, itt vagyok! – ugrott most fejest a szappan a

fürdőkádba, s mire Kobak odaugrott volna, már úszkált is nagy kényesen.

– Úgyse fogsz meg! Úgyse fogsz meg! – csúfolkodott a szappan, és hiába csapott rá Kobak, mire összecsuksa a markát, már a kád fenekéről bugyborékol a kacagás:

– Nem tudsz megfogni! Nem tudsz megfogni!

De a törülköző túlkiabálta:

– Játsszunk szembekötősdit! Játsszunk szembekötősdit! – s már be is kötötte Kobak szemét.

– Hihhi! – vihorászott a fogkefe. – Előbújhattok!

Most aztán összevissza kiabált a fésű, a hajkefe, a szappan és a fogmosópohár.

– Hagyjátok abba, mert megyek reggelizni! – szólt rájuk Kobak.

Erre csend lett, a törülköző is a helyére ugrott.

– Csak egy icipicit játsszunk még – kérlelte Kobakot –, csak egy icipicit még! Fújhatnál igazán szappanbuborékot.

– Fújjál szappanbuborékot – kérlelték kórusban Kobakot.

– Na jó, nem bánom, most az egyszer – mondta Kobak, és akkora szappanbuborékot fújt, hogy a fogkefék csak úgy dülöngéltek a nevetéstől.

Addig-addig, míg Kobak nagyon megéhezett.

Kint a konyhában is nagy volt a felfordulás. A tányérok a szekrény tetejére gurultak, a lábosok az asztal alá bújtak, a csészék az asztal tetején táncoltak.

– Ma nem lesz reggeli! – nevettek kórusban a tányérok, de Kobak nem csodálkozott.

– Azt hiszitek, hogy csak tányérből lehet enni?! – szólt oda nekik foghegyről. – Török a kenyérből egy darabot és kész.

De a kenyér már ki is ugrott a kezéből.

– Fogj meg, ha tudsz!

Azzal elszaladt, Kobak utána. Addig szaladtak, míg vége nem lett a fura-mesének.

Fordított-mese

Úgy kezdődött, hogy Kobak visszaütött. Ezután Jóska lekent Kobaknak egy pofont, és Kobak csúfolni kezdte:
– Sóska, Jóska!

Most Jóska visszafelé kezdett lépegetni, Kobak is, és szépen eltávolodtak egymástól. Kobak egészen hazáig hátrált. Először kinyílt az ajtó, aztán fogta meg a kilincset. A kabát visszaugrott a fogásra, a cipő kifűződött. A cipőkefe Kobak kezében termett, kikefélt a cipőt, s egyszerre szörnyen poros lett. Mama épp vasalt, aztán elkezdett vasalni, s a ruhák mind gyűröttek lettek. A vasaló forró volt, egyszerre kihűlt.

Kobak behátrált a szobába. A szerteszórt játékok visszaugrottak a polcra. Kobak abbahagyta az éneklést, aztán énekelt, aztán elkezdett énekelni, így:

„...szágba Lengyelor-
készül anyjához
,tóban fekete
fürdik kacsza Kis-”

Aztán Mama azt mondta: – Egészségedre! – mire Kobak kifújta az orrát, majd tüsszentett egy nagyot.

– Köszönöm, nem kérek – mondta Kobak, majd Mama megkérdezte: – Nem kérsz egy almát?

A következő percben Mama hazaérkezett, majd visszahátrált a piacra.

Kobak gyorsan rendet próbált rakni, hogy ha Mama hazajön, ne haragudjék, majd szétszórta a játékait. Most indult Mama a piacra. Mégezután otthon volt, és elmosogatta a reggeli edényt. Kobak megköszönte a reggelit, felállt az asztal mellől, és egyszer csak ott ült a reggeli mellett. Már csak egy falatja volt hátra, aztán kettő, aztán három...

aztán az egész karéj. Mama megkente a kenyeret vajjal, aztán leszelte, aztán elővette a kenyeret a kenyérruhából. A tej felfutott púposra, aztán melegedett, aztán odakészítette Mama, aztán begyújtotta a tüzet, és behozta a tejet.

Kobak most visszahátrált a szobába, felvette a kötött kabátot, utána alá a blúzt, nadrágot, alá a harisnyát, kigatyát. Aztán megtörülközött, aztán megmosakodott, aztán kibújt az ágyból, aztán felébredt. Mégezután pedig aludt egész tegnap estig, míg el nem aludt.

Kobak második könyve

Nagy-mese

A mikor én nagy voltam – kezdte Kobak a mesét –, olyan bátor voltam, hogy mikor szembejött egy oroszlán, ráförmedtem: – Mutasd a körmeidet, nem koszosak? És a füledet megmostad reggel? – És ha tiszta volt a füle meg a körme, nem lőttem le, és ketrebe se zártam. Akkor az oroszlán örömeiben elénekelte a lánc-lánc-eszterláncot, aztán elment a kenyeresboltba, sorba állt kifliért, és a felét nekem adta.

Amikor én nagy voltam, akkor mindent tudtam csinálni, kenyeret sütni, házat építeni, korcsolyázni, mozdonyt vezetni, villanyt szerelni és zongorázni, és olyan gépet is tudtam építeni, ami házat épít.

Hétfőn megépítettem a házépítő-gépet, kedden a házépítő-gép megépítette nekem a házat, szerdán beszereltem a házba a villanyt, csütörtökön felmentem a lifttel a napba, de ott megsütöttem a talpamat, pénteken leereszkedtem a holdba, de ott hideg volt, akkor fogtam magam, fölmentem a lépcsőn, és szombaton kenyeret sütöttem vasárnapra, vasárnap pedig elmentem vonatozni. Egyszerre három vonatot vezettem, mégse ütköztem össze.

Amikor én nagy voltam, átláttam a falon, de még a vason is, mint a Télapó, és kitaláltam, hogy mit gondolnak az emberek. És kitaláltam, hogy mit mondanak, ha idegenül beszélnek. És le tudtam rajzolni, hogy milyen leszek, mikor kicsi leszek.

Amikor én nagy voltam, Télapó voltam, és szánkóra ültem, de az olyan szánkó volt, hogy hátul hozzá volt kötve a világ minden szánkója, így siklottam hóországon, jégországon át, és amikor megérkeztem, minden gyerek megismerte a maga szánkóját. Akkor minden gyerek felült a szánkójára, és szájharmonikázott. A legelső gyerek a legmélyebb hangon szájharmonikázott, a legutolsó a legmagasabb hangon. Mikor jól kiszán-

káztuk magunkat, akkor mindenki épített egy hóembert sárgarépa-orrallyal. Akkor azt mondtam: – Aki megeszi a sárgarépat, szépen fog fütyülni! – Erre minden gyerek megette a sárgarépáját, és akkorát fütyültünk, hogy hasra estek a hóemberek.

Amikor én nagy voltam, olyan nagy voltam, hogy a fejemet bevertem a napba, és felhőt ettem reggelire. Mikor először kitéptem a szájamat, akkora felhőt haraptam, mint a házunk, mikor másodszor kitéptem, akkorát, mint a város, és mikor harmadszor kitéptem, minden felhőt bekaptam, csak véletlenül maradt ki egy kis csücsök, mert elbújt a fejem mögött. Mikor minden felhőt lenyeltem, megszomjaztam. Első kortyra kiittam a folyókat, másodkortyra a tavakat, harmadkortyra a tengereket. Csak egy icipicit hagytam Mamának. Mikor ez is megvolt, léptem egyet, és átléptem a holdra, léptem kettőt, és átléptem a napra, léptem hármat, és hazaértem, mert amikor én nagy voltam, ha akartam, kicsi lettem.

Sárkányos-mese

Volt egyszer egy kép a falon. Kobak egész nap nézte-csodálta. Addig-addig, míg egyszer csak megszólalt a napraforgó a képen:
– Mit nézel annyit?

– Mert szép vagy.

– De ne nézz!

– De nézlek!

A napraforgó fogta magát, és befordult a fal felé. Most nagyon csúnya lett a kép.

– Csúnya! Csúnya! – csúfolódott Kobak.

A kép megsértődött, leugrott a falról, és elbújt.

Kobak egész nap kereste, de nem találta.

Másnap festett a füzetébe egy napraforgót. Csak azért is! Ahogy kész lett, ahogy nézegette, látja, hogy a háta mögül kukucskál valaki.

A kép volt.

– Hopp, most megfogtalak – fordult hátra gyorsan Kobak, de a kép elszaladt.

Kobak utána.

Kergetőztek-kergetőztek, addig kergetőztek, míg Kobak el nem érte. Akkor aztán megfogta, és sárkányt készített belőle. Olyan hosszú spárgát kötött rá, hogy ha minden mesét összebogoznának, annál is hosszabb lenne.

A napraforgó-sárkány pedig felszállt az égre, ott forgott-lebegett, fejét a nap felé fordítva.

Kobak fogta magát, felkapaszkodott a spárgán, ráült a sárkány hátára, és ellovagolt-elszállt vele oda, ahol a sárkány se jár.

Törpés-mese

Kobak egy nap megkérte Mamát:

– Mondj egy mesét egy üveggolyóról!

– Jó – mondta Mama. – Volt egyszer, hol nem volt...

– Az üveghegy alatt egy alagútban...

– Volt egyszer egy üveggolyó. Áttetsző volt és szivárványszínű.

– És a közepében egy kicsi törpe lakott!

– Egy üvegtörpe. Olyan kicsike volt, hogy az üveggolyóban elfért a háza is, a kertje is, erdeje is, mezeje is.

– De ugye, üvegből volt a háza is, a kertje is, az erdeje is, mezeje is?

– Üvegből voltak a fák és a virágok, üvegből voltak a madarak, üvegből volt a kutyája, macskája, de még a kisegere is.

– És volt egy üvegharangja.

– Ha meghúzta, csengett-bongott a ház, az erdő, a mező; csengetk-bongtak a virágok, a fák, de még a szivárványszínű üvegeg is bongott.

– És ha meghúzta az üvegharangot, az üveggömb elgurult.

– Addig gurult, míg egy agyaggolyóval találkozott.

Az agyaggolyóban pedig egy agyagtörpe lakott, agyagból volt a háza, kertje, erdeje, mezeje. Agyagból voltak a virágok, a fák, agyagból voltak a madarak, agyagból volt a kutyája, de még a kisegere is.

De az agyagtörpének nem volt harangja. Nem csengett-bongott a ház, az erdő, a mező, nem csengetk-bongtak a virágok, a fák, nem volt szivárványszínű az ég. Csend volt és sötét.

– Nem félt az agyagtörpe?

– Nem félt. Ült naphosszat a háza előtt, agyagedényeket gyúrt, és énekelt.

Az üvegtörpe meg rázta egész nap a harangot. Ha megunt, felmászott a legmagasabb fára, onnan az üvegmadár hátán felszállt az

üvegégre, azon is egy szivárványútra, és naphosszat csicsonkázott. Mikor ezt is megunta, jól megrázta a harangot, világgá gurult, és gurultábanmentében dicsekedett:

– Itt jön az üveggolyó! Itt jön a szivárványszín üveggolyó! Itt jön a szivárványszín, áttetsző üveggolyó!

És addig harangozott, míg mindenki ráfigyelt, s dicsérni-csodálni kezdte.

– Ó, az üveggolyó! Ó, a szivárványszínű üveggolyó! Ó, a szivárványszín, áttetsző üveggolyó!

Az agyagtörpe meg ült a háza előtt a sötét agyagég alatt, agyagedényeket gyúrt, és énekelt.

Összekoccant a két golyó.

– Hé, agyaggolyó! Hé, agyagtörpe! Térj ki az utamból! Itt jön az üveggolyó! Itt jön a szivárványszín üveggolyó! Itt jön a szivárványszín, áttetsző üveggolyó! Csodál-dicsér az egész világ! Mért nem csodálsz? Mért nem dicsérsz?

– Szépnek szép a golyód – válaszolt az agyagtörpe. – De mit csinálsz te magad? Rázod a harangodat, és szivárványon csicsonkázol. Ugyan mért térjek ki előled, mért csodáljalak, mért dicsérjelek? Az én egem sötét, az én házam agyagból van, nekem nincs se üvegharangom, se szivárványszín egem, de edényeket gyúrok, és énekelek. Nem térek ki, nem dicsérlek, nem csodállak!

Feldühödött az üvegtörpe. Mérgében úgy meghúzta a harangot, úgy nekilódította az üveggolyót az agyaggolyónak, hogy apró darabokra tört mind a kettő. Ott állt most a két törpe szétesett házzal, széttört fákkal, virágokkal valami nagyon távoli és ismeretlen óriási virágok és fák alatt.

– Kár volt így dicsekedni – mondta az agyagtörpe. – Most itt állunk ház nélkül, idegen világban.

– Most legalább kiderül, hogy ki érdemli meg a csodálatot! – húzta ki magát hetykén az üvegtörpe.

Az agyagtörpe nem sokat törődött vele. Addig járt, ügyeskedett, míg agyagot talált magának, házat épített belőle, aztán leült a háza elé, agyagedényeket gyúrt, és énekelt hozzá.

– Te most is csak az agyagedényeiddel törődsz – biggyesztette el a száját az üvegtörpe. – Nézz meg engem! – Azzal felmutatott az égre, azon is egy tündöklő szivárványra.

– Abból a szivárványból építetek házat magamnak. Akkor aztán mindenki megcsodálhat.

Azzal nagy hetykén a szivárványra lépett. De hiába dicsekedett, lezuhant, csengve-bongva összetört.

Az agyagtörpe meg kint ült a háza előtt, agyagedényeket gyúrt, és énekelt.

Kobak pedig eltűnődött.

– Én majd úgy megyek végig a szivárványon, hogy nem zuhanok le. Ha nem dicsekszem, ugye nem zuhanok le?

Rágógumis-mese

Karcsi azt mondta Kobaknak, hogy csak akkor barátkozik vele, ha visz neki egy rágógumit.

Kobak másnap vitt Karcsinak egy rágógumit. Karcsi erre megmutatta Kobaknak az ujját, ahol a tegnapi belevágott.

– Honnan van bicskád? – csodálkozott Kobak.

– Megmondtam Jancsinak, hogy csak akkor barátkozom vele, ha nekem adja a kisbicskáját.

– És Jancsinak honnan volt bicskája?

– Az apukájától kapta, amiért nem verekszik többet. Azt mondta neki az apukája: „Jancsi, ha nem verekedel többet, megkapod a kisbicskát.”

– Én sem verekszem többet – mondta Kobak –, de én csak jövő nyáron fogok kapni kisbicskát, mikor kirándulni megyünk, mert addigra nagy leszek és ügyes. Meglátod, egyszer sem fogok belevágni az ujjamba!

– Ha dicsekedsz, nem barátkozom veled.

– Azt mondtad, hogy ha hozok rágógumit, akkor barátkozol velem.

– Azt mondtam, de te dicsekszel.

– Te dicsekszel a bicskáddal, igenis!

– Nem barátkozom veled!

– Akkor add vissza a rágógumit!

– Már elrágtam.

– Akkor barátkozzál!

– Ha behunyod a szemed, és azt mondod: „Kukurikú!” – akkor barátkozom.

– Kukurikúú!

– Kakas! Kakas!

– Ne csúfolódj. Ez már nem jár. Akik barátkoznak, azok nem csúfolódnak!

– De csúfolódnak. Zoltánka is csúfolja Katikát, de tegnap láttam, hogy ezüstpapírt adott neki.

– Ezt csak úgy mondod.

– Menj, kérd el tőle az ezüstpapírt. Ha elkéred, nem csúfollak többet.

– Katika, akarsz velem barátkozni?

– Akarok.

– Akkor add nekem az ezüstpapírodat, amit Zoltánkától kaptál. Ha nekem adod az ezüstpapírodat, barátkozom veled.

– Ha összebarátkozunk, neked adom.

– No jó, akkor előbb barátkozzunk. Te hány kiló vagy?

– Én huszonkettő. És te hány centi?

– Egy méter tizenhét. Tegnapelőtt mértek meg. Másfél centivel nagyobb vagyok.

– De nekem van vízfestékem.

– Nekem is van, és színes ceruzám is van.

– De nekem plasztelinem is van.

– Nekem is, és gyúrtam belőle fazekakat meg tányérokat.

– Én meg kacsát.

– Igazi kacsát?

– Igazit. A csőre piros.

– De te félsz az injekciótól, én meg nem félek!

– De én nem félek a sötétben este!

– Én se. Egyedül se félek. Én a másik szobában alszom egyedül.

– De én a doktor nénitől sem félek.

– Én se.

– Te se? Akkor mi barátok vagyunk.

– Ühüm.

– Ha akarod, neked adom az ezüstpapírt.

– Nem kell. Mi nem azért vagyunk barátok. De ha akarod, adok neked egy rágógumit.

– Igazán? Csak úgy?

– Csak úgy. Hát nem vagyunk barátok?

– De.

– Hát akkor! Nesze.

Odajött Karcsi.

– Hol az ezüstpapír? Ha nem kérted el, csúfollak.

– Nesze egy rágógumi. De veled nem barátkozom. Katikával barátkozom. Mert ő se fél a doktor nénitől. És adtam neki rágógumit, csak úgy. Mert ő is barátkozik velem, csak úgy. De neked csak rágógumit adok.

Kobak egész este Katikával játszott, oda se figyelt Karcsira, hiába csúfolódott.

Kötényes-mese

Csergett a csergőóra, de Kobak nem kelt föl. Költötte Mama, de Kobak nem nyitotta ki a szemét. Hanem az ágya előtt topogni kezdett a kiscipő, a széken mocomogni az ingecske-nadrágocska, az óvodáskötény meg fogta magát, és leugrott a szék karjáról.

Felöltözött, felhúzta a cipőt, felvette a kabátot, és elindult az óvodába. Mama kikísérte, az óvónéni felsegítette a buszba, a sofőr bácsi elvitte az óvodába.

Az óvodáskötény szép rendben berakta a kabátot-sálat a cserebogaras szekrénykébe, mert ez volt a Kobak szekrénye, aztán karjára vette a törülközőt, kezébe a fogkefét, és beállt a mosdó előtt a sorba. Fogmosás után helyre rakta a fogkefét, hanem az óvónéni megcsóválta a fejét:

– Kobak fogkeféje száraz. Úgy látszik, elfelejtette, hogy kell fogat mosni!

Az óvodáskötény hallgatott.

Asztalra került a reggeli. Az óvodáskötény a vajjas kenyeret a jobb zsebébe tette, a kakaót a bal zsebébe öntötte. Az óvónéni összehúzta a szemöldökét:

– Kobak köténye máris pecsétes! Úgy látszik, elfelejtette, hogy kell rendesen reggelizni!

Az óvodáskötény hallgatott.

Reggeli után rajzoltak a gyerekek.

– Mindenki rajzolja le saját magát! – mondta az óvónéni.

Az óvodáskötény mit tehetett, lerajzolt egy óvodáskötényt.

Az óvónéni sokáig nézegette a rajzokat:

– Sanyi túl sovány ezen a rajzon, Marika túl kövér, Kobak pedig... elfelejtett fejet rajzolni magának.

Az óvodáskötény hallgatott.

– Vonatosdit játszunk! – verte össze a kezét az óvónéni.

– Kobak lesz a mozdony, a többiek a vagonok. Indulás!

Az óvodáskötény megindult, belefogódzott Sanyi, Sanyiba Gyurka, Gyurkába Marika, Marikába Sorin, Sorinba Zoltánka és így tovább egymás kötényébe fogódzva. Hanem micsoda vonat volt ez! A mozdony hallgatott, a vagonok zakatoltak.

– Ejnye! – mondta az óvónéni. – Kobak elfelejtette, hogy sípol a mozdony. Úgy hallgat, mintha nem lenne szája.

Az óvodáskötény hallgatott.

– Verset mondunk – tapsolt megint az óvónéni.

Mindenki elmondta a verset, csak az óvodáskötény gyúrte, csavargatta némán a kötény csücskét.

– Furcsa – mondta az óvónéni –, tegnap még tudta Kobak a verset!

Az óvodáskötény hallgatott.

Az ebédet megint a zsebébe tette. Jobb zsebébe töltötte a levest, bal zsebébe gyúrta a krumplit. Az óvónéni észrevette.

– Kobak ma egész nap helytelenkedett. Most meg a zsebébe gyúrta az ebédet ahelyett, hogy megette volna. Fekete pontot érdemel!

Az óvodáskötény hallgatott.

De Sanyi megszólalt:

– Óvónéni, nem Kobak rosszalkodik, csak a köténye. Kobak nincs is itt.

Az óvónéni mosolygott:

– Csakugyan a kötény rosszalkodott? Nem Kobak, amikor csergett az óra reggel, s mégse kelt föl? Amikor költötte Mama, de nem nyitotta ki a szemét? Mért engedte Kobak, hogy az óvodáskötény jöjjön helyette az óvodába? Bizony megérdemli a fekete pontot.

A fekete pont ott éktelenkedik ma is a falon, Kobak pedig azóta soha többet nem engedte maga helyett a kötényt az óvodába.

Verekedős-mese

Kobak épített egy robotot. Ha egyedül maradt, szembeült a géppel, és megkérdezte:
– Mit játszunk?

A robot válaszolt:

– Játsszunk *Ember ne mérgeledjöt*.

Játszottak-játszottak, de hiába kezdték újból meg újból, mindig Kobak nyerte meg.

Megunták az *Ember ne mérgeledjöt*, megint megkérdezte Kobak:

– Mit játszunk?

– Játsszuk azt, hogy aki szebb vonatot rajzol, az nyer.

Rajzoltak, rajzoltak, hát megint Kobak nyerte meg a versenyt.

Megint elkezdtek tanakodni:

– Mit játszunk?

– Játsszunk vacsorásdit! Aki hamarabb megissza a tejet, az nyer – mondta Kobak, és harmadszorra is ő nyerte meg a versenyt.

A robot megharagudott.

– Nem játszom többet veled – fordított hátat Kobaknak. – Építék egy kicsi robotot, azzal fogok versenyezni.

Úgy is tett. Épített egy kicsi robotot, szembeültette magával, és versenyezni kezdtek.

– Én csinállok egy nagyasztalt, te csinálj egy kisasztalt – mondta a nagyrobot a kicsinek. – Aki hamarabb megcsinálja, az nyer.

Nekiálltak, fúrtak-faragtak, egykettőre kész lett a nagyasztal, utána a kisasztal. A nagyrobot büszkén kihúzta magát:

– Én vagyok a győztes!

– Én is nyerni akarok! Én is nyerni akarok! – türelmetlenkedett a kicsi.
– Játsszuk azt, aki hamarább megeszik húsz szilvás gombócot, az nyer.

Nyeltek-nyeltek, hát a nagyrobot hamarabb lenyelte a szilvás gombócot. Kigyúlt a jelzőlámpája.

– Kész, győzelem! – kiáltotta, s a kicsi szólni se tudott, mert még egyre nyelt.

– ...tizennyolc...tizenkilenc. ...húsz – nyelt –, én is nyelni akarok! Addig nyafogott, míg egyszer csak eszébe jutott valami.

– Játsszuk azt, hogy aki hamarabb elromlik, az nyer – kiáltott fel egyszerre boldogan. – Ezt a versenyt csakis én nyerhetem meg – gondolta.

Elkezdtek rohángálni a szobában eszeveszetten, nekimentek a bútoroknak, leestek, beverték magukat, oda se neki, egyre gyorsabban keringtek körbe-körbe, pofozkodtak, verekedtek – de egyik sem romlott el.

– Úgyis én romlok el hamarabb – kiáltott a kisrobot, és belerohant a tükörbe. A tükör eltört, de neki semmi baja se lett.

– Én romlok el hamarabb – kurjantott a nagyrobot, és nekirohant az ablaknak. Az ablak eltört, de neki semmi baja se lett.

– Én, én! – sikoltzott a kisrobot, és teljes erejével belerohant a nagyrobotba.

Egyszerre romlottak el. Hirtelen elhallgattak, mozdulatlanokká merevültek. Kobak ebben a percben lépett be a szobába.

Kisöpörte az üvegcserepeket, helyére tolta a bútorokat, megjavította a robotokat. A nagyot a nagyasztal mellé ültette, a kicsit a kisasztal mellé.

– Ugye én romlottam el hamarabb! Ugye én romlottam el hamarabb! – kezdtek veszekedni a robotok, ahogy felhúzta őket.

– Azért is én nyertem meg! Azért is én nyertem meg! – pofozkodtak, verekedtek tovább.

– Mást se tudtok, csak verekedni? Nagyon unalmasok vagytok – szólt rájuk Kobak, azzal sarkon fordult, otthagya őket, és elment a pajtásai közé játszani.

A két robot leforrázva nézett egymásra.

– Játsszuk azt, hogy én csinállok egy nagyasztalt, te csinálsz egy kisasztalt, és aki hamarabb kész, az nyer – kezdte a nagyrobot.

– Hogyisne, akkor te nyersz – torkolta le a kisrobot.

– Akkor játsszuk azt, hogy aki hamarabb lenyel húsz szilvás gombócot, az nyer – folytatta a nagyrobot.

– Hogyisne, akkor is te nyersz – legyintett a kisrobot. – Megmon-

dom én, mit játszunk! Azt fogjuk játszani, hogy aki hamarabb elromlik, az nyer.

És megint elkezdtek rohángálni a szobában eszeveszetten, oda se neki, egyre gyorsabban keringtek körbe-körbe. Megint nekiment a kisrobot a tükörnek, megint belerohant a nagyrobot az ablakba, megint nekirontott a kisrobot a nagyrobotnak teljes erejéből.

És megint egyszerre romlottak el.

És Kobak megint megjavította őket.

És megint veszekedni kezdtek.

És megint versenyezni kezdtek.

És megint elkezdtek rohángálni körbe-körbe.

És megint nekirontott a kisrobot a nagyrobotnak.

És megint egyszerre romlottak el...

Télapós-mese

Kobak megtanulta, hogy tavasz után jön a nyár, aztán az ősz, aztán a tél. Ezt tanulta meg leghamarabb, mert akkor jön a Télapó.

– Ha nagy leszek, Télapó leszek! – döntötte el. – Akkor felülök egy olyan villamosra, ami elvisz a télből a tavaszba, a tavaszból a nyárba, a nyárból az őszbe s az őszből a télbe. Akkor aztán meglátom, melyik a legszebb.

– Engem is vigyél! – sikongott Katika.

– Megfáznál, mikor az őszből átszállnánk a télbe. És mit csinálnék a nagy hidegben egy mandulagyulladásos kislánnyal? Mikor meg a nyárba érnék, megennéd az összes fagyaltot. Nekem nem is maradna.

– Tudod mit? – alkudozott Katika. – Elosztanám. Egy fagyaltot jobb kéz felől, egy fagyaltot bal kéz felől. Ami jobb kéz felől van, az a tied, ami bal kéz felől, az az enyém.

– Na jó, elviszlek – enyhült meg Kobak –, de mit viszünk magunkkal?

– Egy kiránduló-sakktáblát és egy táskarádiót – szögezte le Katika.

– Ki látott még utasokat, akik hosszú útra nem visznek magukkal sakktáblát és táskarádiót.

– Vigyünk inkább sátrat és gumicsónakot. Mikor a télbe érünk, a gumicsónakból kieresztjük a levegőt, a sátrat összecsomagoljuk és kész.

– Nem bánom a gumicsónakot, ha vihetem a kis varrógépet is. Hátha elszakad a ruhánk, vagy varrással kell megkeresnünk a kenyereünket a hosszú úton?

– Ha te hozod a kis varrógépedet, akkor én is hozom a kislánnyal, harapófogómat, kalapácsomat. Elromolhat a villamos, és ha nincs szerszáma az embernek, várhat, amíg jön a másik, és lemarad az őszi.

– Én mindenesetre viszek magammal egy iskolatáskát mindenféle füzettel – mondta Katika. – Ősszel én már iskolás leszek. Mikor az őszebe érünk, fogom magam, felteszem az iskolatáskát a hátamra, hadd lássák, hogy iskolás vagyok.

– Ha hozod a táskát, hegyezőket is tegyél bele. Egy autóhegyező, egy telefon-hegyező, egy írógép-hegyező és egy televízió-hegyező feltétlenül szükséges.

– Akkor hozom a színes ceruzáimat is. És ha megáll a villamos, kiterítünk a térdünkre egy újságpapírt, és meghegyezzük az egészet.

– Vihetnének rajzfüzetet is, mert azt hiszem, hogy a Téalapók nem szoktak a falra rajzolni.

– A rajzfüzet belefér a táskámba. Ha nagyon igyekszünk, még egy szilvalekváros kenyér is belefér.

– Hogyne, hogy összekenje a hegyezőket. A sarkutazók hetekig nem esznek. Aki Téalapó akar lenni, az ne hozzon magával szilvalekváros kenyeret!

– Nem viszek – szipogott Katika. – De cukorkát esetleg lehet vinni. Az a kötényem zsebében is elfér.

– No, nem bánom, a cukorka jöhet. De csak az egyik kötényzsebedben. A másikban a lapos fehér kavicsaimat visszük, mert az én zsebeim már tele vannak. Viszem a bélyeggyűjteményemet, a menetrendet, a térképemet és a parittyámat.

– Mit képzelsz, hogy parittyával lehet jegesmedvékre vadászni? Szép kis Téalapó leszel!

– Máris csúfolódsz! Ha csúfolódni kezdel, nem viszlek. Különben is, ha Téalapó leszek, csak annyit kell hogy mondjak: „Gyertek ide, jegesmedvék!”, és máris odacammog minden jegesmedve.

– Akkor a fehér bundámat is viszem, meg a szánkót meg a korcsolyacipőmet – tapsolt Katika.

– Én meg a síléceket.

– Nem is tudsz síelni – biggyesztette el a száját Katika.

– Egy Téalapó nem tud síelni? Csak egy lány mondhat ilyen butaságot. Ha még egy butaságot mondsz, nem viszlek.

– De én elviszem a kiskályhámot is, és ha már jól kiéheztük magunkat a sarkon, mint az igazi sarkutazók, akkor főzök neked túrós gombócot.

– A sarkon nincs is túró, csak fóka van meg rénszarvas.

– Viszünk. És hűtőszekrényt is viszünk, hogy el ne romoljon. Nem bánom, ha a szánkómra kötözzük. A téiben aztán ott is hagyhatjuk, hogy ne cipekedjünk annyit, ott úgyis hideg van.

– Ez igaz – hagyta helyben Kobak. – No, nem bánom, mégis viszek, de mutasd a karodat, elég erős vagy?

Katika büszkén megfeszítette a békát a karján.

– Megjárja – nyugodott meg Kobak. – Tudod, a házunkat a villamos után kötözzük, de ha elszakad a kötél, meg kell emelni a sarkait.

– Ha visszük a házat, Kandúrt is elvihetjük. Legalább lesz, aki kinéz az ablakon, és szól, ha oroszlánok meg tigrisek közelednek.

– Látszik, hogy lány vagy! Egy macskát tennél az ablakba oroszlánok meg tigrisek ellen! Kitevük a tévét az ablakba, és kutyaműsort közvetítünk. Akkor aztán nem mernek közeledni az oroszlánok meg a tigrisek.

– Mit csinál Mama, ha elvisszük a házat is meg a tévét is? Tudod mit? Vigyük Mamát is! Ha nem akar Télapó lenni, akkor lakjon hátul a házban, és vigyázzon ránk.

– De akkor a mosógépet is vinni kell, mert Mama úgysem fekszik le addig este, míg mindent ki nem mosott.

– És egy kiégett villanykörtét stoppolófának!

– Meg a játékpócot. Ha Mamának dolga van, játszunk.

– Azt hiszed, hogy a Télapók szoktak játszani?

– Már megint butaságokat kérdezel. Egy igazi Télapó a legeslegjobbban tud játszani.

– Ha mondd! De vigyük a meséskönyveket is. Ha meguntuk a villamosban, hátramegyünk Mamához a házba, és mesél nekünk.

– Ha meg Mama unta meg hátul a házban, előreviszük a villamosba, és átadjuk neki a fenntartott helyet.

– De mi lesz a babáimmal? Ha itthon hagyjuk őket, félni fognak egyedül.

– Jöhetnek. Én úgyis a házhoz kötözöm a teherautómat, ahhoz a tűzoltóautómat, ahhoz a kis kék autómat, ahhoz a mentőautómat, ahhoz a billenő-teherautómat, ahhoz az emelődarus autómat, ahhoz a kicsi piros autómat, te meg beleültetheted az autóimba a babáidat.

– És a fakutyát hozzákötözzük a kicsi piros autóhoz.

– És a fakutyához kötözzük a guruló pelikánt.

– És leghátul gurul a görkorcsolyám.

– De csak ha kölcsönadod nekem is.

- Kölcsönadom.
  - Akkor viszlek. De ne felejts el villamosjegyeket gyűjteni, mert nagyon sokat kell villamosozni, és én nem akarok leszállni a villamosról az ősz és a tél között.
  - Jó – mondta Katika –, mától fogva összegyűjtöm a villamosjegyeket.
- Még ma is gyűjti. Akinek van, küldjön neki!

Kaktuszos-mese

Napok óta búsult-sárgult a kicsi kaktusz. Kobak minden reggel leült mellé a kisszékre, és nézte-nézegette.

– Miért búsulsz? Ha akarod, mesélek neked.

Mesélt neki, de a kaktusz másnap is búsult-sárgult.

– Miért búsulsz, kicsi kaktusz? Ha akarod, hozok neked játékot.

Hozott neki játékot, de a kicsi kaktusz harmadnap is csak sárgult-búsult.

– Miért búsulsz, kicsi kaktusz? – kérdezte megint Kobak. – Messze van a mamád? Ha akarod, megkeressük.

Azzal fogta a kicsi kaktuszt, betette a kicsi teherautóba. Egyik kezében a teherautó zsinege, másik kezében a mackó.

Mentek-mentek, mendegéltek.

Mikor a harmadik villanypóznához értek, nagyon elfáradtak. Néznek körül, hogy mire üljenek, hát mit látnak – jön utánuk a kicsi szék piros cipőben.

– Ülj rám – mondta Kobaknak. – Én majd vislek. A teherautót pedig kösd a lábamhoz.

Így is tett Kobak. Felült a kicsi székre, az vígan lépkedett vele, utánuk gurult a kicsi teherautó a kicsi kaktusszal.

Addig mentek, míg megéheztek. Gondolkoznak, mit kéne enni, hát mit látnak – jön a kerekasztal görkorcsolyán, s az asztalon egy nagy kerek kenyér. Letöri Kobak a dúcát, megeszi, tör egy darabot a mackónak, egyet a széknek, egyet az asztalnak s a teherautónak is. A kiskaktusz nem evett bánatában egy falatot se, hiába kérlelte Kobak. Egyre búsult-sárgult szegényke.

– Mesélek a mamádról – mondta Kobak a kicsi kaktusznak, hogy ne búsuljon annyira. – „Hol volt, hol nem volt egy kaktuszmama. Annak

volt egy kicsi kaktuszfia. És eltévedtek egymástól. Aztán addig keresték egymást, míg összetalálkoztak. Akkor közös cserépbe ültették őket, egy locsolóval locsolták őket, egész nap egymással beszélgettek, és boldogok lettek. Itt a vége, edd meg a kenyeredet!”

De a kiskaktusz nem akart enni.

Mit tehettek volna, elindultak megint. Elöl lépdelt a kisszék Kobakkal, utána korcsolyázott a kerekasztal, utána gurult a kicsi teherautó a kicsi kaktusszal.

Egyszer csak megállt a kicsi szék.

– Én úgy elfáradtam, hogy egy lépést se tudok tovább menni.

Azt mondta a kerekasztal:

– Ül a hátamra, majd én elkorcsolyázom veled.

Így is tettek.

Elöl gurult a kerekasztal, utána a kicsi teherautó a kaktusszal, a kerekasztalon ült a kicsi szék, a kicsi széken Kobak. Kobak ölében a mackó.

Gurultak-gurultak késő estig, akkor aztán ásítózni kezdtek. Előbb a mackó ásított, aztán Kobak, aztán a kisszék, aztán a kisasztal, végül a teherautó akkorát ásított, hogy majdnem kiejtette a kiskaktuszt. Hát ahogy így ásítóznak, hátranéznek, s mit látnak? Jön Kobak kiságya rolleren. Lefeküdtek, elaludtak.

Reggel megint útnak indultak. A kisszék piros cipőben, Kobak a mackóval, a kerekasztal görkorcsolyán, teherautóban a kaktusz, a kiságy rolleren.

Mentek-mendegéltek, szembejött egy fecske.

– Hova gurultok? – kérdezte.

– Mi se tudjuk – felelte Kobak. – Keressük kicsi kaktusz mamáját. Nem láttad valahol?

– Fészke van, vagy sürgönydróton lakik? – kérdezte a fecske. – Hány kiscsókéje van?

– Nem érted, hogy kaktuszmamát keresünk? – kiáltott Kobak mérgében, de a fecske tovább ficsergett.

– Hogyne-hogyne, nekem is van mamám, csak tudom, milyen egy mama! Kukacokat hoz és legyeket, és röpdülni tanít.

Kobak nem is válaszolt, továbbgurultak. Hegyen fel, völgyön le, egyszer csak eléjük támad egy napraforgó.

– Hát ti hova gurultok? – kérdezi.

– Mi se tudjuk – felelte Kobak. – Keressük a kicsi kaktusz mamáját. Nem láttad valahol?

– Nézzetek a napba, ott keressétek – mondta a napraforgó, s már meg is fordult. Nézte a napot, és énekelt.

– Jaj, de buta vagy – kacagott Kobak. – Hogy is lenne a napon? A nap kerek, és legurul róla a cserép. Gyertek, guruljunk tovább.

Gurultak-gurultak, egyszer csak szembegurult velük egy vadgesztenye.

– Ti hova gurultok?

– Mi se tudjuk. A kicsi kaktusz mamáját keressük.

– Ti is lepotyogtatok? Gyertek, guruljunk együtt.

Azzal arra gurult, ahonnan Kobakék jöttek.

– Nem érted, hogy a kicsi kaktusz mamáját keressük?

– Úgyse tudtok visszarepülni a fára. Ha egyszer lepotyogtatok, gurulhattok, míg a világ. Ti is gurultok, én is gurulok, gyertek, guruljunk együtt. A mamánk már rég elfelejtett minket.

– Gurulj csak – mondta Kobak a gesztenyének –, mi megkeressük a kicsi kaktusz mamáját. Mert búsul-sárgul szegény.

Azzal megint útra keltek. Mentek-mendegéltek, estig gurultak. Lefeküdtek, elaludtak. Reggel megint útnak indultak. A kisszék piros cipőben, Kobak a mackóval, a kerekasztal görkorcsolyán, teherautóban a kaktusz, a kiságy a rolleren.

Mentek-mentek, hát szembejön egy kislocsoló. Sírt nagyon.

– Hát te miért sírsz, kislocsoló? – kérdi Kobak.

– Eltévedtem, nem találok a mamámat – hüppögött a kislocsoló.

– Nem csavarogtál véletlenül? – kérdezte szigorúan Kobak. De a kislocsoló úgy elkezdett sírni, hogy megsajnálta.

– Hadd el, megkeressük a mamádat. Mi is azért mendegélünk-gurulunk, hogy a kiskaktusz mamáját megtaláljuk.

Azzal elindultak a kislocsolóval. A kislocsoló fogta a szék lábát, a szék lába az asztal lábát, az asztal lába meg az ágy lábát, az ágy lába Kobakot, Kobak a mackót, a mackó a teherautó zsinórját, a teherautóban pedig ott búsul-sárgult a kiskaktusz.

Három napig mentek, ha elfáradtak, leültek, ha megéheztek, ettek, ha elálmosodtak, aludtak, míg végre megint egy városba értek.

– Ni, ugyanolyan város, mint a mi városunk! – kiáltott fel a kicsi szék.

– Ugyanolyan utca, mint a mi utcánk! – tapsolt az asztal.

– Ugyanolyan ház, mint a mi házunk – ugrált örömeiben a teherautó.

– Ugyanolyan terasz, mint a mi teraszunk – derült fel a kaktusz.

– De hiszen ez a mi házunk! Itthon vagyunk!

Ekkor a szomszédék teraszáról kihajolt egy nagylocsoló.

– Hol tekeregtél, adta kislocsolója? Nem megmondtam, hogy csak a ház körül öntözzess? Na, egy-kettő feljönni! – Aztán kíváncsian kijebb hajolt.

– Kik azok ott mögötted?

– A barátaim – mondta a kislocsoló. – Segítettek, hogy megtaláljalak. És ők is keresnek valakit, a kiskaktusz mamáját.

– Na, gyertek fel – enyhült meg a nagylocsoló. – Kaptok friss vizet vacsorára.

Felmentek. A kislocsoló fogta a szék lábát, a szék lába az asztal lábát, az asztal lába az ágy lábát, az ágy lába Kobakot, Kobak a mackót, a mackó a teherautó zsinórját, s a teherautóban sárgult-búsult a kiskaktusz.

Hát ahogy felérnek, leülnek, vizet isznak, egyszer csak látják, hogy ugrik ám le a terasz párkányáról egy nagykaktusz, egyenesen a kiskaktusz elé. Összeölelkeztek, amennyire tudtak, hogy meg ne szúrják egymást, mert mondanom se kell, hogy a kiskaktusz mamája volt az.

A cserép eltörött, de annyi baj legyen, így legalább közös cserépbe ültették őket, egy locsolóval locsolták őket, egész nap egymással beszélgettek, boldogok lettek.

Itt a vége, fogd meg a madzagot, és húzd haza Kobak kicsi teherautóját!

Piros-autós mese

Első fejezet,
amelyben Kobak nagyon, de nagyon szeretne egy igazi autót

Kobak ötödik születésnapjára kapott egy könyvespolcot. A könyveit kétfelé osztotta, bal kéz felől azokat, amelyekben nincs autó, jobb kéz felől azokat, amelyekben van autó.

Az autós könyveket a felső polcra tette, és róluk mindennap letörülte a port. A többi, amelyben valami buta véletlen folytán nincs autó, az alsó polcra került, és ezekről Kobak csak szombaton törli le a port, mikor Mama nagytakarítást rendez a szobában.

Miután már Mama is letörülte a port, Kobak kiteríti a szőnyegre autós könyveit, kinyitja mindeniket ott, ahova autót rajzoltak, és megszámolja őket. Van nyolc piros rajzolt autója, öt kék, két zöld, egy sárga és egy fekete. Most a nyolc kis rajzolt piros autót egymás mellé helyezi, és – vigyázz, kész, rajta! – már meg is kezdődik a verseny. Egy Mercedes tör előre, a Trabant mindjárt az elején lemarad, kár is drukkolni neki, node se baj, a kis piros Fiáthatszáz egyre gyorsabban szalad, és – hajrá! – elhagyja a Mercedest, de még a Chervrolet-t is.

– Győzelem! Győzelem! – kiabálja Kobak, és a győztes autót lefényképezi. Vagyis lerajzolja. A kerekei a rajzon nagyobbak lesznek, mert ezek győztes kerekek, és a kormány mellé Kobak odarajzolja saját magát, hiszen ő vezette a győztes autót. Egy virágot is rajzol a fényképre, meg egy napot, aztán a házat, amiben lakik, madarakat és rakétát a fejük fölé, és minden rendben van. A képet Mama a könyvespolc fölé szegezi. Kobak pedig pálcát vesz a kezébe, és odaáll a játékautók elé.

– Látjátok a győztes Fiáthatszázat? Azért győzött, mert jó kis piros autó. Ha nem lennétek ti is olyan jók, mint Fiáthatszáz, elverlek benneteket!

És mivel az egyik emelődarus autó rendetlenkedni kezdett, és leesett a polcról, mindjárt rajzolt is neki a fénykép aljára egy fekete pontot.

– Aki fekete pontot kap, azt elverem! – fenyegette meg még egyszer a játékokat, aztán az egész autóseregletet kivitte az erkélyre.

Sorba állította őket. Legelőre a mentőautót, mögé a tűzoltóautót, mögé az emelődarus autót, mögé a billenő-teherautót, mögé a locsolóautót, mögé a nagy hóhányó-autót és leghátul a traktort.

Kobak kivitt egy locsoló vizet az erkélyre, és mosni kezdte az autóit. A nagy hóhányó-autóra már a harmadik locsoló vizet öntötte, mikor arra jött egy helikopter. Épp a ház fölött körözött, mintha csak arra lenne kíváncsi, hogy mit csinál Kobak.

– Szerbusz, helikopter! – kiáltott fel hozzá Kobak. – Te mit csinálsz? Én autót mosok.

A helikopter elnevette magát.

– Úgy locsolod az autókat, mint a virágokat. Látszik, hogy nincs igazi autód.

Kobak sírni kezdett.

– Mama egy igazi autót akarok! Egy egészen igazi autót. Amibe beleülhetek. Megindíthatom, és megy. És el fogok hagyni vele minden Mercedest. Igazi kicsi piros Fiathatszázat akarok! Vegyél nekem egy Fiathatszázat, Mama!

Most Mama nevette el magát. Pont úgy, mint az előbb a helikopter.

– Majd ha nagy leszel, és te is dolgozol, akkor veszünk ketten egy autót. Jó?

Kobak elszomorodott.

Mért nem érti meg Mama, hogy ő MOST szeretne egy igazi autót? Nagyon szeretne. Biztos azért nem érti meg Mama, mert tegnap elszakította a nadrágját. És ettől fogva Kobak úgy vigyázott a nadrágjára, mint a kislányok a szalagjukra.

De Mama nem vette észre. Meg kellett mondani.

– Mama, nem látod, hogy nem szakítottam el a nadrágomat?

– Ügyes fiú vagy.

– Most már megveszed a kis piros Fiathatszázat?

– Majd ha nagy leszel.

Kobak megint elszomorodott.

Mért nem érti meg Mama, hogy ő MOST szeretne egy igazi autót? Nagyon szeretne. Biztos azért, mert tegnap sírt, mint egy buta kisgyerek. És ettől fogva Kobak nem sírt, akármilyen nagyot esett is.

De Mama nem vette észre. Meg kellett mondani.

- Mama, nem hallod, hogy nem sírok?
- Bátor fiú vagy.
- Most már megveszed a kis piros Fiathatszázat?
- Majd ha nagy leszel.

Kobak nagyon elszomorodott. Hát sehogy se érti meg Mama, hogy ő MOST szeretne egy igazi autót? Nagyon szeretne. Biztos azért nem érti meg, mert az óvodában nem issza meg a tejet, ha föle van. És ettől fogva Kobak minden reggel megitta a tejet az óvodában, akármilyen vastag föle volt is.

De Mama nem tudta. Meg kellett mondani.

– Mama, tudod, hogy én már minden reggel megiszom a tejet az óvodában, akármilyen vastag föle is van?

- Jó fiú vagy.
- Most már megveszed a kicsi piros Fiathatszázat?
- Majd ha nagy leszel – válaszolt megint Mama. De amikor meglátta

Kobak szomorú arcát, kézen fogta, és elvitte a játékosboltba. És vásárolt neki egy kicsi piros játékautót.

Kobak most már nem tudta, hogy örüljön-e vagy szomorkodjon. A kicsi piros játékautó nagyon szép volt, kulccsal kellett felhúzni, és akkor körbeszaladt a szobában, és elhagyott minden más játékautót. Még lámpája is volt, de hát Kobak egy igazi autót szeretett volna, egészen igazit, és most már látta, hogy Mama ezt nem érti meg.

Kirakta szépen a szőnyegre az autóskönyveket, szembe velük a játékautókat, és az új autót maga mellé tette. De nem számolta meg őket, és nem rendezett versenyt. Szomorú volt. Csak ült, és nézte az autóit.

És egyszerre eszébe jutott valami.

Második fejezet, amelyben Kobak megjavult, és a játékautó örömeiben igazi autóvá változik át

Kobak maga elé tette az új játékautót, és azt mondta neki:

– Ide figyelj, Fiathatszáz! Át fogsz változni igazi autóvá. Azt akarom, hogy átváltozzál.

Fiathatszáz nem válaszolt.

Kobak most kérlelni kezdte: – Kérlek szépen, Fiathatszáz, változzál át! Nagyon szépen kérlek!

Fiathatszáz hallgatott.

Kobak elkomolyodott.

– Megígérem, hogy nagyon jó leszek! Megeszek mindent, nem piszkolom össze a ruhámat, és nem verekedek. Megígérem, hogy szót fogadok Mamának.

Fiathatszáz most mintha hunyorított volna a lámpájával. A kicsi piros autó külön polcot kapott. Hogyha nőni akar, legyen helye. Kobak pedig minden este maga elé tette:

– Szerbusz, Fiathatszáz! Ma egyedül raktam rendbe a játékokat.

Kobak most már egészen jól látta, hogy a kisautó hunyorított lámpájával.

Másnap azt mondta Kobak:

– Ma segítettem Sanyikának az óvodában. Tudod, Fiathatszáz, Sanyika még kicsi, és nem tud egyedül kezet mosni. Mindig kiejti a kezéből a szappant, és a törülközőt földre lógatja. Mától kezdve együtt mosunk kezet és... – Kobak most nagyon jól látta, hogy Fiathatszáz nőtt egy kicsit.

– Örülsz, Fiathatszáz, ugye örülsz, hogy segítettem Sanyikának, azért nősz meg?

Másnap elénekelte az autónak a fecskés éneket, amit az óvodában tanultak. Örömeiben megint nőtt egy kicsit az autó.

Egész héten nőtt-nődögélt az autó. Hétfőn Kobak rajzolt Fiathatszáznak egy virágot, kedden megmutatta a körmét – tiszta volt, szerdán fényes kavicsot hozott, csütörtökön meglocsolta Mamának a virágokat, pénteken magától kelt fel, nem kellett ébreszteni, szombaton elmondott egy hosszú-hosszú verset.

Fiathatszáz örömeiben úgy megnőtt, hogy alig fért már a polcra.

Hanem egy nap Kobak összeverekedett az óvodában Karcsival. Autóbuszosdit játszottak, de mindketten sofőrök akartak lenni. Már minden gyerek beszállt az autóbuszba, jegyet is váltottak. A legelső ülésen Ilus átadta a helyét Rózsának, mert alvóbabával szállt fel, Miki el is kiáltotta magát: – Ajtót becsukni! Indulás – mikor a két fiú vitatkozni kezdett:

– Én leszek a sofőr!

– Én leszek!

– De az óvónéni azt mondta, hogy én vezessek.

- De én jobban tudok vezetni!
  - Nincs is autód.
  - De van. Igenis van.
  - De nem igazi.
  - De igazi.
  - Hazudsz!
  - Te hazudsz!
- Piff-paff-puff.

Ez már verekedés volt. A következő percben felborult az autóbusz, az utasok jobbra-balra potyogtak, és mire odajött az óvónéni, hogy rendet csináljon, már meg is esett a baleset. Két kislány felhorzsolta a térdét, a két verekedő pedig...

Este Fiathatszáz ránézett Kobakra, meglátta orrán a sebet, és azonnal zsugorodni kezdett.

Kobak kérlelni kezdte:

– Ne zsugorodj, Fiathatszáz! Meglátod, többet nem verekedek.
Nőjél nyugodtan tovább!

És ettől fogva Kobak valóban nem verekedett többet. És a kis játékautó mindennap nőtt egy kicsit. Kobak jól látta.

Hanem egyszer eljött Katika Kobakhoz játszani. Játszottak, játszottak, egyszer csak Katika felhúzta a kis Fiathatszázat, az körbeszaladt a szobában, és Katika örömeiben tapsolt és sikongott. De Kobak elvette tőle a kisautót.

- Nem adom!
- Add ide!
- Nem adom!
- Megmondlak Anyukának!
- Akkor sem adom. Az enyém.

Katika sírni kezdett.

És Kobak másnap úgy látta, hogy a kicsi piros autó mintha kisebb lenne valamivel.

– Nem akarsz tovább nőni? – kérdezte Kobak.

De az autó lámpája nem hunyorított.

– Nagyon kérlek, nőjél tovább! Megígértem, hogy ezután nem leszek irigy, és nem veszek el Katikától, ha játszani akar veled.

És ettől fogva nem vette el többet Katikától a játékautót. S a kis piros autó napról napra nagyobb lett.

De egy napon Kobak eltört egy csészét.

– Ki törte el? – kérdezte Mama.
– Nem én törtem el – hazudott Kobak, és másnap a kis piros Fiathatszáz egészen kicsi volt megint.
Kobak sírni kezdett.
– Nem hazudok többet, igazán nem hazudok! Nőjél vissza nagyra, soha többet nem hazudok.
És nem hazudott többet.
A piros autó megint nőtt-nődögélt.
Egy reggel Kobak kifényesítette a cipőjét. Mikor a második cipő is ragyogott már, odavitte a cipőket, és letette Fiathatszáz elé.
– Ugye szép fényesek?
A kicsi piros autó túlkölt egyet. Egészen halkán túlkölt, de Kobak jól hallotta.
Másnap segített Mamának ágyat vetni. Megfogta a párna két csücskét. Mama a másik kettőt, és – hó-rupp! – már fenn is volt a párna az ágyon.
– Ágyat vetettem – mondta Kobak Fiathatszáznak. – Mint a rakodó Nagyanyó, aki beveti a vánkost. És a pokrócot elsimítottam szépen, hogy ne legyen görcsös. Nézd csak meg, milyen szép lett a vetett ágy! Ha tetszik, túlköljél.
A kis autó túlkölt. Most nagyobb, mint a tegnapi. Harmadnap Kobak úgy hozta haza az óvodáskötényét, hogy egy pecsét se volt rajta. Mama éppen mosott.
– Látod, Mama, vigyáztam a kötényemre, hogy ne piszkoljam össze. Most könnyű lesz kimosni – mondta Kobak Mamának, de közben az autóra nézett, hogy lám, mit szól.
Egészen nagyot túlkölt.
Kobak ettől fogva mindenhol magával vitte az autót. Mikor a járda szélére értek, Fiathatszáz túlkölt, és Kobak megállt. Ha egy szomszéd néni jött szembe, akkor is túlkölt, és Kobak azt mondta hangosan: „Kezét csókolom.” Ha arra jött egy macska, és Kobak meghúzta a farkát, Fiathatszáz túlkölt, és Kobak rögtön elengedte.
Olyan jó fiú lett, hogy Mama egész nap mondogatta: – Ebből a fiúból igazi sofőr lesz, úgy megjavult.
És egy nap, mikor Kobak kiment reggel az előszobába, hogy kifényesítse Mama cipőjét, megindult az autó. Jött utána.
Szombaton Kobak kicsi piros zászlót hozott haza az óvodából.
– Tudod, Mama, az kap kicsi piros zászlót, aki egész héten jól

viselkedik – magyarázta, és átvitte Mamának a zászlót a másik szobába. Az autó ment utána.

Kobak elment kenyeret vásárolni. Az autó egész úton a nyomában. Hazahozta a kenyeret, aztán fogta magát, és beleült az autóba. Gázt adott, és megindult. Egyre gyorsabban mentek.

Harmadik fejezet, amelyben Kobak autóskalandokba keveredik Gabikával, Fricivel, a macskával és a tizenkét csúnya sofőrrel

Kobak beleült az autóba, Fiathatszáz pedig fogta magát, és megindult. Egyre gyorsabban mentek.

Egy csuklós autóbusz ment elöttük. Kobak felkiáltott:

– Ni, harmonikázik!

Ebben a percben az autóbusz harmonikázni kezdett. Harmonikázott, harmonikázott, Kobak énekelt, Fiathatszáz túlkölt hozzá. Az egész utca zengett az autózenétől. A biciklisták nyolcasokban keringtek az úton, a járókelők tánkra perdültek, a villamosok vígan csilingeltek.

Most meglátta őket egy szép nagy Mercedes. Jókedvében hol jobbra, hol balra fordult, Kobakék utána. A Mercedesben hátul egy játékoroszlán himbálózott. Mikor az autó jobbra fordult, az oroszlán balra verődött, mikor az autó balra fordult, az oroszlán jobbra verődött. Kobak hallotta, hogy fájdalmában nagyokat bög szegény. Intett a Mercedes sofőrjének. A Mercedes megállt.

– Segítsek valamit? – kérdezte a sofőr udvariasan. – Valami baj van?

– Nem sajnálja azt a szegény oroszlánt? Összevissza potyolja magát. Mit képzelsz, a játékoroszlán az nem ember?

A sofőr nagyon régen lehetett kisgyerek, mert azt hitte, hogy Kobak csúfolódik. Mormolt egy cifrát a foga között, és elrobogott. Az oroszlán meg bögt-potyolódott tovább, jobbra-balra, jobbra-balra.

A csuklós autóbusz – oda se neki! – vígan harmonikázott. Egy teherautó addig-addig ugrált-táncolt az autózenére, míg az egyik tejeskondérból ki-kilötytyent a tej. A tejesautó nyomában fehér csík szaladt tejből.

Kobak odakiáltott a sofőrnek.

– Mi van? – kérdezte a sofőr, és hátratolta a fején a micisapkát.

– Zárja le a kondért, mind kilötyögteti a tejet – mondta Kobak komolyan –, mit iszunk akkor az óvodában? Ránk nem gondol?

A sofőr csak füttyentett egy hosszút.

– Az autó guruljon és kész. Szevasz, pajtikám! – vetette oda, és elrobogott. A tejesautó nyomában széles csíkban kanyargott a tej.

Kár, hogy nem hoztam macskát – bosszankodott Kobak, aztán eszébe jutott, hogy Gabikáéknak van macskájuk. Frici.

– Gyerünk Gabikáékhoz – kiáltotta, s már meg is fordultak.

Gabika rollerezett a ház előtt.

– Szerbusz, add ide Fricit, mert elviszem tejet nyalni – mondta Kobak.

– Ha elviszel engem is, odaadom.

Megindultak. Elöl Kobak, mellette Frici, hátul Gabika.

Odaértek a tejsíkhöz. Kobak letette a macskát.

– Fricit előreengedjük, s mi lassan követjük, nehogy valami autó elüsse.

Frici lefetyelt, Kobak meg Gabika utána az autóval. Hanem a macska lassan lefetyel, az autó meg gyorsan jár. Egyszer csak azon veszik észre magukat, hogy a nyomukban egész sor autó.

Egyszerre tizenkét sofőr hajolt ki az ablakon.

Egy bajuszos,

egy pepitasapkás,

egy kefehajú,

egy nagy orrú,

egy pisze,

egy aranyfogú,

egy napszemüveges,

egy veres képű,

egy szőke,

egy fekete szemű,

egy lapátfülű és

egy összenőtt szemöldökű.

A bajuszos mérgesen kiáltotta Kobaknak:

– Hé, ti mit másztok olyan lassan! Na, nyomás, nyomás!

– Uzsonnázik Frici – szólt vissza Kobak.

– Ki? Hát ne az aszfalton uzsonnázzék, hanem otthon, az anyukájánál az asztal mellett – kiáltotta vissza a bajuszos sofőr.

– Frici a macskánk. És igenis az aszfalton uzsonnázik, mert az aszfaltra ömlött ki a tej – kiáltotta hátra Gabika.

– Adok én nektek Fricit meg tejet – rázta az öklét a pepitasapkás. – Na, sipirc előre! Hogy azt a koszos macskátokat erre meg arra!

– Ne tessék kiabálni – szólt vissza Kobak. – Az óvónéni azt mondta, hogy aki csúnyát mond, az nem érdemli meg, hogy autót vezessen. Igen!

– Ne prédikálj, taknyos! – kiáltott a kefehajú.

– Pofa be! – üvöltött a nagyorrú.

– Kenjete le neki egyet! – dünnyögte a pisze.

– Lódítsátok meg – csattogtatott az aranyfogú.

– Úgy kell nekik! Nyomjátok meg hátulról őket – így a napszemüveges.

– Bele az autójukba – vicsorított a veres képű.

– Ne sajnáld! – tajtékzott a szőke.

– Raj-hukk-ta! – csuklott a fekete szemű.

– Bele – visított a lapátfülű.

Az összenőtt szemöldökű gázt adott. Megnyomta a lapátfülűt, a lapátfülű a fekete szeműt, a fekete szemű a szőkét, a szőke a veres képűt, a veres képű a napszemüvegest, a napszemüveges az aranyfogút, az aranyfogú a pizét, a pisze a nagy orrút, a nagy orrú a kefehajút, a kefehajú a pepitasapkást, a pepitasapkás a bajuszost, a bajuszos Kobakékat, Kobakék pedig Fricit.

Frici meglódult, repült-repült – egyenesen bele a milicista bácsi üvegházikójába. Az ablak betörött. Frici pedig szilánkokkal együtt a telefonra huppant.

– Hal ... lóó...ó-ó-ó-... csörr-csörr... rrrrrr.

A milicista bácsi fütyült, a sofőrök lefékeztek. A milicista bácsi a hóna alá vette a macskát, és sorban felírta az autók rendszámát. A bajuszosét, a pepitasapkásét, a kefehajúét, a nagy orrúét, a pizéét, az aranyfogúét, a napszemüvegesét, a veres képűét, a szőkét, a fekete szeműét, a lapátfülűét, és az összenőtt szemöldökűét. Mire kész lett, már huszonnégy autó állt a tizenkettő mögött.

– Siessünk – mondta a milicista –, megáll a forgalom. Kié a macska?

– A miénk – mondta Kobak.

– 150 lej büntetés – mondta a milicista. – És most menjete, hozzatok jódot a kezemre, mert elvágta az üvegszilánk.

Kobak elrobogott a patikába. Megvette a jódot, visszarobogott, bekötötte a milicista kezét, megkérdezte, hogy nem kellene-e injekció, és bemutatkozott.

– Kobak vagyok, sofőr és ötéves.

– Rendben van – mosolyodott el a milicista bácsi –, de máskor ne labdázatok a macskáddal!

– Nem labdáztam – mondta Kobak. – Tetszik tudni, az úgy volt, hogy a bajuszos megnyomta hátulról az autót. Mi megnyomtuk a macskát és az felrepült.

– A bajuszos? Mért nem mondtad hamarabb! Á! Várjatok csak! Halló! Halló... 35435 rendszámú autó azonnal hozzám... bajuszos sofőr ... igen.

– Maga megnyomta a Kobakéék autóját?... 150 lej büntetés. És mozgás, mert leáll a forgalom.

– Engem, kérem, a pepitasapkás nyomott meg.

– Halló ... az 54532 rendszámú autó ... pepitasapkás sofőr ... azonnal hozzám!

– Maga megnyomta a bajuszos sofőr autóját? ... 150 lej büntetés és mozgás, mert leáll a forgalom!

– Engem, kérem, a kefehajú sofőr nyomott meg.

– Halló ... 32514 rendszámú autó!... kefehajú sofőr... azonnal hozzám... halló!

– Maga megnyomta a pepitasapkás sofőr autóját?... 150 lej büntetés és mozgás, mert leáll a forgalom!

– Engem, kérem, a nagy orrú...

– Halló 64318 rendszámú autó!... nagy orrú sofőr... azonnal hozzám! 150 lej büntetés. Mozgás!

– Engem, kérem, a pisze...

– Halló 97542 ... pisze... hozzám!

– 150 lej büntetés...

– Engem, kérem...

– Aranyfogú... Halló... 45318 ... aranyfogú ... igen és 86192... napszemüveges ...28315 veres képű... 14356 szőke... 65213 fekete szemű... 38245 lapátfülű... 23918 összenőtt szemöldökű... azonnal ... hozzám...

– 150 lej büntetés... Indulhatnak!

– Kérem, a macskát itt legeltették az aszfalton. Túrhetetlen!

– Nem legeltettük, hanem uzsonnázott. Mert a tejesautó elcsorgatta a tejet, és sajnáltam, hogy ott száradjon, és elhoztam Fricit, hogy nyalja fel – magyarázta Kobak. – És tetszik tudni, a tejesautó sofőrjének mondtam, hogy zárja le a kannát, de azt mondta, hogy az autó guruljon és kész.

– Halló... tejesteherautó... csorog belőle a tej... azonnal hozzám! 150 lej büntetés, és csukja le a tejeskannát! Holnap reggel lemossa az aszfaltot. Mozgás, mozgás, mert leáll a forgalom!

Most Kobakhoz fordult a milicista:

– Ti pedig, fiaim, menjetek a játszótérre. Ott autókázzatok. Indulás! Elrobogtak a játszótérre.

Negyedik fejezet, melyben Kobak vérszemet kap, mint minden új autótulajdonos

Kobak, Gabika és Frici megérkeztek a játszótérre. Gabika hazaindult Fricivel, Kobak pedig körbe-körbe hajtott, és integetett a gyerekeknek. Mikor a gyerekek meglátták, mind odarohantak.

– Engem vigyél autózni! Engem is! – kiabálták összevissza.

Kobak egykettőre rendet teremtett. Elővette a makksípot, beléfújta, és elkiáltotta magát:

– Sorakozó! Aki a legmagasabb, azt viszem autózni.

Tornasorba állította a gyerekeket: előre a nagyokat, hátra a kicsiket.

– Téged viszlek – mondta a legmagasabbnak, de a legkisebbek hátulról kiabálni kezdtek:

– Nem igazságos! Nem jár! Nem jár! Laci hétéves, azért nagyobb. De sose eszi meg a spenótot.

– De én mindig megeszem – kiabált a legkisebb. – És mire hétéves leszek, nagyobb leszek, meglátod! Azt vidd, aki a legügyesebb!

– Igaz! Igaz! – kiabálták a gyerekek. – Azt vidd, aki a legügyesebb!

– Hát jó – egyezett bele Kobak –, azt viszem, aki a legmagasabb homokvárat építi.

Na, lett erre nagy építkezés. Hordták a homokot, öntözték, tapasztották, ki kézzel, ki lapáttal-vederrel, még a nyelvük is kidugták a nagy igyekezetben. Az egyik gyerek – egy kockás inges – ellopta két fiú kisvedrét, egymásra rakta a vedreket, és rátapasztotta a homokot. Ez lett a legmagasabb torony. De a többi gyerek észrevette a turpisságot.

– Nem jár! Nem jár! – kiabálták, és előlről kellett kezdeni a versenyt.
– Aki leghamarabb odaér ahhoz a fenyőfához a kert végében, azt viszem – mondta Kobak.

Szaladtak a gyerekek, ki ahogy bírt, Kobak pedig karba tett kézzel nézte őket, és fütyörészett.

Ferkó ért oda leghamarabb. Be akart ülni az autóba, de Kobak vérszemet kapott.

– Ha öt perc alatt lemosod az autómat, csak akkor viszlek – mondta.

Ferkó lemosta az autót, és be akart ülni. De Kobak most sem akart indulni.

– Ha három perc alatt kifényesíted az autótükröt, viszlek – ígérte.

Ferkó kifényesítette az autótükröt, de Kobak még most sem akart indulni.

– Ha egy perc alatt megtörölgeted az ablakot, akkor viszlek – makacskodott.

Ferkó megtörölgette az ablakokat.

– Beülhetsz – enyhült meg Kobak –, de csak hátra. Elöl csak az ülhet, aki a legjobb barátom. De ha sáros a cipője, akkor a legjobb barátomat sem viszem. Mutasd csak, nem sáros véletlenül a cipőd? – kérdezte hirtelen, és vizsgálgatni kezdte Ferkó cipőjét. Hát bizony, nem volt egészen tiszta, ráragadt a vizes homok építkezés közben.

– Légy szíves, szállj ki, és mosd le a cipődet! – nyitotta ki Kobak az autó ajtaját, mire Ferkó szó nélkül kiszállt, lemosta a cipőjét, és beszállt.

– Na, végre indulhatunk!

Először körbe hajtottak a játszótéren.

Szembejött egy rolleres gyerek. Megkérdezte:

– Hova robogtok?

– Világgá! – kiáltott Kobak. – Gyere, versenyezz velünk, ha tudsz!

Szembejött egy tricikliző kislány. Megkérdezte:

– Hova robogtok?

– Világgá! Gyere, versenyezz velünk, ha tudsz!

Szembejött egy bicikliző fiú. Megkérdezte:

– Hova robogtok?

– Világgá! Gyere, versenyezz velünk, ha tudsz!

Másodszorra már nyolcasokat írtak le, úgy járták körül a játszóteret, aztán – puff! – felhajtottak a hintára, onnan a csúszkára, végigcsúsztak rajta, aztán belerobogtak a homokvárba, s – hurrá! – lerombolták az egészet.

Most aztán nekivezette Kobak az autót a kerítésnek, és – hajrá! – keresztülhajtott rajta, aztán – rajta! – ki a nagyvilágba.

Kobak egyre gyorsabban vezetett. Ferkó félni kezdett.

– Baj lesz, meglátod, összeütközünk valamivel.

Kobak erre lefékezett:

– Gyáva kukacokkal nem ülök egy autóba – mondta, és kitéssékelte Ferkót Fiathatszázból. Most már csak ketten maradtak. Kobak egyre gyorsabban hajtott.

– Nézd, Fiathatszáz, ezt az autót is elhagyom, ha akarom, ezt is, ezt is – ujjongott, és elhagyott:

először egy Trabantot,

aztán egy kis Fiatot,

aztán egy nagy Fiatot,

aztán egy Renault-t,

aztán egy Skodát,

aztán egy Volgát,

aztán egy Moszkvicsot,

és most pont egy Mercedesszel versenyzett Kobak, mikor egy hátizsákos kisiú az úton integetni kezdett.

Az autóóra egyszerre olyan hangosan ketyegett, mintha Kobak szíve dobogna.

Ötödik fejezet,

amelyben Kobak mindenét eladja egy tál benzinért, az autó pedig bánatában visszaváltozik játékautóvá, de mire végigolvassátok a mesét, Kobak megjavul, úgyhogy mégsem végződik szomorúan

Kobak egy Mercedesszel versenyzett éppen, mikor egy hátizsákos kisiú integetni kezdett.

Az autóóra olyan hangosan kezdett ketyegni, mintha Kobak szíve dobogna.

– Kár ketyegned – mondta Kobak az autóórának –, úgyse tudom most felvenni a hátizsákos, mert versenyben vagyok. El akarom hagyni a Mercedest. Különb is lehet, hogy sáros a cipője. Gyere, Fiathatszáz, robogjunk olyan gyorsan, mint még soha, gyere, hagyjuk el a Mercedest!

De Fiathatszáz mintha lassított volna.

– Ugye fáradt vagy, Fiathatszáz, azért lassítasz? Ugye nem azért,

mert otthagytam a hátizsákos fiút az út szélén, hiszen versenyben voltam. És a cipője is sáros volt. Ugye nem haragszol, Fiathatszáz? Ha nem haragszol, akkor hunyoríts, jó?

Ebben a pillanatban kigyúltak az ívlámpák, és Kobak nem láthatta, hogy hunyorít-e az autó vagy sem.

Biztos hunyorított, csak nem láttam meg ebben a nagy fényességben – nyugtatta meg magát.

Ekkor a rádió bement: – Jó estét, gyerekek! Remélem, ágyban vagytok már! – Az autóra megint olyan hangosan kezdett ketyegni, mintha Kobak szíve volna.

– Ugye nem azért ketyegsz, hogy menjek haza? – kérdezte Kobak. – Hiszen én már nagy vagyok! A kisgyerekek csak feküdjenek le, én sofőr vagyok. És végig fogok hajtani minden ívlámpa alatt. Ugye te is ezt akarod, Fiathatszáz?

De Fiathatszáz nem tülkölt vissza.

Biztos tülkölt, csak nem hallottam ebben a nagy zajban – nyugtatta meg magát Kobak, és végighajtott minden ívlámpa alatt.

Másnap olyan álmos volt az óvodában, hogy nem tudta végigmondani a verset. Ezen a héten nem kapott piros zászlócskát.

Mama azt mondta:

– Milyen sofőr vagy te, hogy még piros zászlót sem tudsz szerezni? Piros zászlóval sokkal szebb lenne az autód.

De Kobak a következő héten sem kapott piros zászlót. Hogy is kapott volna, hiszen a sok autózástól úgy elfáradt, hogy még egy plasztelinbabát sem tudott meggyúrni. Akárhogy igyekezett, mindig leesett a feje. Bezzeg Karcsi bábuja olyan hetykén állt az asztalkán, hogy Kobak dühében az asztal alatt belecsípett Karcsiba. Az óvónéni észrevette, mert az óvónéni nem volt fáradt, nem autózott késő éjszakáig minden este. Így hát az óvónéni fekete pontot adott Kobaknak.

Csakhogy Kobak nem szeretne volna, ha Mama megint megszidja a zászló miatt.

Ezért szombat délután azt mondta Karcsinak:

– Ha nekem adod a piros zászlódat, elviszlek autózni.

– Nincs is autód – mondta Karcsi.

– Jó, akkor ne add! Akkor elviszem Jóskát autózni. Ő ideadja a piros zászlóját.

– Én adom oda! Engem vigyél! – könyörgött Karcsi.

És ezen a szombaton Kobak megint piros zászlócskával ment haza. Mama nem is sejtette, hogy Kobak a Karcsi zászlajával büszkélkedik.

– Jaj, de örülök, hogy ilyen jó kisfiam van! – kiáltotta, és a piros zászlót rátűzte Fiathatszázra.

Kobak odanézett, és rémülten látta, hogy az autó zsugorodni kezdett.

– Ne zsugorodj, Fiathatszáz! Ne zsugorodj össze! Igazán nem hazudok többet!

Hanem másnap, mikor Mama azt mondta Kobaknak: – Takarítsd meg a cipődet! – Kobaknak fontosabb dolga volt. Meg kellett mosni az autó kerekeit. És valahogy úgy történt, hogy sokáig tartott az autómosás, és már nem maradt idő cipőtisztításra. Így hát mikor Mama kiszólt a belső szobából: – Megtakarítottad a cipődet? – Kobak azt felelte: – Igen – és az autó megint zsugorodott egy kicsit.

– Ne zsugorodj! – kérlelte Kobak. – Ha nem zsugorodsz, veszek neked egy néger babát, hogy legyen kivel beszélgetned. Jó?

De Kobaknak nem volt pénze.

– Elcserélem a mackómat – döntötte el.

Csakhogy a mackó nem volt elég. El kellett cserélni a traktort is meg a repülőt is meg az építőkövek felét. Alig maradt néhány játék a polcon.

Mikor aztán Mama megkérdezte, hogy hová lettek a játékok, Kobak azt mondta, hogy kölcsönadta őket Jóskának.

Az autó erre megállt. És nem akart megindulni többé.

– Indulj meg, kérlek – könyörgött Kobak Fiathatszáznak.

– Veszek neked autópizsamát, hogy meg ne fázz éjjel.

Igen ám, de Kobaknak nem volt pénze.

– Honnan vegyek pénzt autópizsamára? – töprengett Kobak, aztán rájött, mit kell csinálni. Amíg Mama a másik szobában dolgozott, fogta magát, elővette a bőröndöt, belegyömöszölte minden pizsamáját, és elvitte eladni.

– Tessék ezért autópizsamát adni – tette fel a bőröndöt Kobak a pultra.

– Milyen autónak lesz? – kérdezte a boltos.

– Fiathatszáznak.

– Milyen színben parancsolja?

– Piros-fehér csíkosat szeretnék.

– Igenis, piros-fehér csíkos autópizsama. Tessék kérem! – hajlongott a boltos, és becsomagolta az autópizsamát.

Hanem Fiathatszáz rá se hunyorított. És most se indult meg.

– Biztosan nagyon fáradt – gondolta Kobak. – Nem tud nyugodtan aludni, mert nincs garázsa. És elhatározta, hogy garázst épít Fiathatszáznak.

Másnap Kobak hazaszökött az óvodából. Mama dolgozni ment, senki sem volt otthon.

Kobak körülnézett a szobában. Hol is építse meg a garázst? Az asztal nem jó, mert alacsony, és nem fér alá Fiathatszáz. A fotelek is kicsik, a polc játékautónak való. Marad az ágy. Hát igen. Az ágy pont jó lesz. Kobak felfordította az ágyat, és már kész is volt a garázs. Most még párnát és paplant cipelt be a garázsba, megvetette az ágyat, és lefektette Fiathatszázat.

– Aludj, kis Fiathatszáz! És mire felébredsz, legyél nagy megint! Álmodban nőnek a kisautók, nem tudod?

Azzal átment a másik szobába, hogy Fiathatszáz nyugodtan aludjék.

– Amíg alszik az autó, elkészítem a reggelijét – gondolta. – Hogy is tudjon menni, ha nem kap reggelit?

Azzal fogta a megmaradt játékjait és polcostul együtt eladta egy tál benzinért.

Utána a cipőjét és kabátját és nadrágját egy csésze olajért.

Fiathatszáz felébredt. Kobak megetette, megittatta, de nem hogy megnőtt volna, még kisebbre zsugorodott.

Biztos kevés volt a benzin – biztatta magát Kobak, és kicipelte a szobából a székeket, az asztalt és a szekrényt, és mindent eladott egy nagy tál benzinért.

Aztán Mama cipőjét és kabátját és táskáját egy nagy kancsó olajért.

Fiathatszáz megette a benzint, megitta az olajat, és egészen apróra zsugorodott.

Kobaknak most elkezdett verni a szíve, éppolyan hangosan dobogott, mintha az autóra ketyegne.

– Ne változz át, Fiathatszáz, ne változz vissza játékautóvá! De már tudta, hogy Fiathatszáz vissza fog változni játékautóvá, és soha többé nem nő nagyra. És soha többé nem fog visszahunyorítani rá.

– Elrontottam a barátságot – sírta el magát –, elrontottam, elrontottam! Jaj, mért nem vettem fel a hátizsákos fiút? Mért hazudtam, mért nem vittem haza piros zászlócskát? Elrontottam a barátságot,

Kobak harmadik könyve

Ábécés-mese

Kobak iskolába indult.
Elgurította a játékautót:
– Gurulj, amerre látsz! Én már iskolás vagyok! Mától kezdve nem játszom játékautókkal!
Belerúgott a labdába:
– Játssz, akivel akarsz! Én már nagy fiú vagyok, iskolába megyek.
Sarokba állította a képeskönyvet:
– Kuksolj itt magadnak! Én már ezután csak olvasni fogok. Nem képeskönyvet nézegetni, mint a kicsik.
Aztán kiitta a kakaóját, hátára vette az iskolástáskáját, és elindult.
– Úgyse találsz oda egyedül! – kiáltott utána a labda, és már ott is ugrált Kobak előtt.
– Erre van az iskola, erre! – gurult jobbra.
– Nem igaz! Erre van az iskola! – dudált a kisautó, és már fordult is be balra.
Kobak megállt az út közepén, és nem tudta, merre menjen.
– Mama – sírta el magát –, merre van az iskola?
– Sír az iskolás! Sír az iskolás! – csúfolta a labda.
– Bőg az iskolás! Bőg az iskolás! – csúfolkodott a kisautó.
De Mama már jött is.
– Csak nem félsz iskolába menni? Gyere, induljunk! – Azzal már fogta is kézen Kobakot, és indultak – előre.
Hanem ahogy a sarokra értek, nagy mérgesen rájuk szólt a jelzőlámpa:
– Megállni!
Aztán a villamosokra hunyorított:
– Mehettek!

Mentek a villamosok, egyik a másik után.

– Elkéssel! Elkéssel! – csörömpöltek el Kobak előtt.

Most az autókra hunyorított a jelzőlámpa, s már durrogtak-berregtek is hosszú sorban.

– Úgyis elkéssel! Úgyis elkéssel! – dudált leghátul a játékautó.

A tetején a labda ugrált:

– Mi hamarabb odaérünk!

Végül átmehettek a gyalogosok is. Mentek, mendegéltek, míg az iskolába nem értek. Hanem az iskola kapujában ott állt már a játékautó, ott ugrált a labda.

– Engedjete be! – kiáltott rájuk Kobak. – Elkések!

De most füttyszó hallatszott, s hát a lépcsőn ott állt a képeskönyv és integetett ki belőle a milicista:

– Megállás! Előbb a játékok!

S már gurult is befelé a kisautó, mögötte a kiságy, mögötte a bólogató bádog-béka, a cérna-cica, csúszott a csiga, dübörgött a dob, eregült befelé az egérke, énekelt az énekespinty, fütyült a füstös-mozdony, gurult a görkorcsolya, gyalogolt a gyúrótábla, himbálódzott a hinta, indult az ígás-szekerecske, izgett-mozgott az íj, jött a jérce a kakassal, ládikó a lyukkal, mackó a mézzel, nénike a nyúllal, ordított az oroszlán, mögötte öt ökröcske, parádézott a póni, ravaszkodott a róka, selypített a síp, szökdécselt a szita, mögötte a teve, a tyúkocska, az ugrókötel, az ürge, a villanyvonat, a zenélődoboz és a zsinog.

Mire Kobak bejutott az osztályba, telisde-teli volt játékokkal a terem, játékok ültek a padokban, az ablakpárkányon, a tábla szélén, s akkora zajt csaptak, akkora csiricsárét, hogy még a kréta is ugrálni kezdett, és táncolt a táblán a táblatörlő.

Kobak ijedtében a pad alá bújt, s mikor bejött a tanító néni, azt hitte, hogy fél az iskolától.

– Ne félj, Kobak, nem harap meg az iskola! – nevetett a tanító néni, és érdekes, mire Kobak előbújt, egy játék sem volt sehol, úgy eltűntek, mintha ott sem lettek volna. Csak az autó lapult ijedten a tanító néni zsebében. Úgy látszik, ijedtében odabújt.

– No, ha itt vagy, megfoglak! – mosolygott a tanító néni, azzal – hipp-hopp – máris A betűt varázsolt belőle a táblára. Attól fogva meg se mert moccanni, ott is maradt a táblán, míg minden gyermek le nem írta a füzetébe.

– Mindennap fülön fogunk egy játékot, míg meg nem tanuljuk az egész ábécét – mondta a tanító néni, aztán megrázta a csengőt, és megkezdődött az első szünet az iskolában.

Lovacskás-mese

Mire észrevette magát Kobak, már egy nagy verekedés kellős közepén találta magát. Igazán nem lehetett tudni, hogy ki kezdte. Mindenesetre Karcsi is visszaütött, Katika is, Kobak is.

Hanem a tanító néni nem hitte el. És mivel egy verekedést nem lehet csak úgy csengőszóra abbahagyni, és mivel a tanító néni pont akkor jött be az osztályba, amikor Kobak visszaütött, a tanító néni Kobakot büntette meg.

– Állj a sarokba! – mondta szigorúan.

Hanem ahogy álldogált Kobak a sarokban, egyszerre csak rányerített a falrepedésből egy lovacska.

– Sose búsulj! – vigasztalta. – Én tudom, hogy te csak véletlenül állsz a sarokban, és nem vagy hibás. Ülj csak a hátamra, és fogóddz meg jól a sörényemben!

Azzal átszökött a táblán, kiszökkent az ablakon, ki az udvarra. Vágtattak nagy sebesen, de mikor fordultak volna, akkor látta meg Kobak, hogy a lovacskának csak fél szeme van.

– Ne búsulj egyet se, lovacska, majd én rajzolok neked másik szemet – vigasztalta, s már vette is elő a zsebéből a színes ceruzát.

– Ejnye, Kobak! Ne firkáld össze a falat! – mondta a tanító néni mérgesen, azzal kiültette szégyenszemre az első padba.

– Tedd a padra a kezedet magad elé, nehogy megint előhúzz valamit a zsebedből!

Így ült ott Kobak a padon szétterpesztett ujjakkal, és sehogy sem értette, hogy a tanító néni miért haragszik rá. Hiszen szemet akart rajzolni a lovacskának! És a lovacska is segített rajta, hát nem lett volna szép tőle, ha fél szemmel hagyja a lovacskát.

De nem kellett sokat szomorkodnia, mert egyszer csak a pad repedéséből szólt ki a lovacska:

– Köszönöm, hogy szemet rajzoltál, ne szomorkodj, én tudom, hogy csak jót akartál. Kapj csak fel a hátamra, és fogóddz meg jól a sörényemben!

Átugrattak a padon, átszöktettek az ablakon, a kerítésen, elhagytak minden villamost, de mikor fordultak volna, Kobak észrevette, hogy a lovacskának hiányzik egy patkója.

– Hagyd csak el! – biztatta a lovacskát. – Majd karcolok én neked a körmömmel patkót, de igazit!

Hanem a tanító néni még jobban megharagudott.

– Ne karcold a padot, Kobak! Úgy látszik, nem érted, hogy megbüntettek. Bent maradsz nagyszünetben az osztályban egyedül.

Ült Kobak a nagy osztályban egyedül, és annyira félt, hogy hiába nézett a falra s a padra, sehogy se látta a lovacskát. Mikor már nagyon egyedül érezte magát, akkor rajzolt a táblára egy lovacskát, éppen olyan, amilyen rányerített. De a rajzolt lovacska nem akart megszólalni, hiába szólongatta Kobak.

Kengurus-mese

Kobak levelet írt a kenguruknak:

„Kedves kenguruk, küldök nektek füvet. És ha jó leszek, Mama vesz nekem egy háromkerekű biciklit, akkor azt átszerelem. Szererek egy kétkerekű biciklit belőle, és a harmadik kereket elküldöm nektek játszani. Karikázzatok jól!

Kobak”

Három napig várta a választ. Harmadik este elmesélte:

– Írtak a kenguruk. Nem ceruzával, mert nincs ceruzájuk. A körmükkel írtak, és azt írták, hogy akarnak barátkozni velem. És azt írták, hogy küldjem a karikát, de még jobb lenne, ha lebicikliznék hozzájuk.

– A kenguruk a tengeren túl laknak – jegyezte meg Mama.

– Hát akkor szererek helikoptert a biciklire, és átrepülöm vele a tengert. Csak attól félek, hogy mikor meglátnak a kicsi kenguruk, örömükben akkorát ugranak, hogy pont a tenger közepén összeütközünk, és a vízbe pottyanunk.

Ezen aztán nagyon eltűnődött Kobak, és másnap megint levelet írt:

„Kedves kenguruk, inkább ti gyertek! Ugorjátok át a tengert, és verjétek meg a farkotokkal az ablakomat. Én kiugrom az ablakon, belefogódzom a farkotokba, és átugrunk a tengeren hozzátok. A zsebembe tettem a füvet. Aludjatok jól!

Kobak”

De a kenguruk, úgy látszik, nagyon kíváncsiak voltak a helikopteres biciklire, mert nem jöttek. Kobak viszont megint levelet kapott:

„Nem fogunk szembegurulni a helikoptereddel. Erszényre tesszük a lábunkat illedelmesen, úgy várunk. Gyere hamar!

Kenguruk”

Kobak most már reggeltől estig csak a helikopteréhez gyűjtötte az alkatrészeket. Nagyon sok mindenre szükség van ahhoz, hogy jó helikoptert szereljen belőle az ember. Így aztán észre se vette, és meg is érkezett a kenguruktól a levél:

„Kedves Kobak! Már igazán jöhetnél! Egész nap a tengerparton ülünk, és bánatunkban veszekszünk.

Kenguruk”

Kobak egészen elszomorodott, és még aznap föladta a választ:

„Kedves kenguruk, ne veszekedjete! Készül a helikopteres bicikli. Addig is lerajzolom, hogy milyen lesz. Jó?

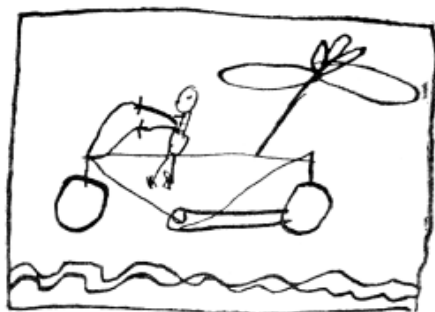
Kobak”

A kenguruk gyorsan válaszoltak:

Kenguruk

Kobak most képeslapot festett:

Kobak

A kenguruk egy sorozat bélyeget küldtek:

Kenguruk
stb. stb.

És így folyt a levelezés egészen addig, míg Kobakot el nem vitte Mama az állatkertbe.

Ez nagyon szomorú nap volt.

Ott ugrált egy kenguru a kerítés mögött, aztán megállt, Kobakra nézett, és hallgatott.

Kobak megkérdezte:

– Nem akarsz karikát, hogy játsszál?

A kenguru hallgatott

– Neked nem szoktak írni a kis kenguruk?

A kenguru hallgatott.

– Te nem akarsz átröpülni velem a tengeren a helikopteres biciklimmel?

A kenguru hallgatott.

– Te egyáltalán nem szoktál levelet írni? – kiabálta most már Kobak kétségbeesve, de a kenguru hallgatott.

És egyetlen levél sem volt az erszényében.

Kobak aznap este leszerelte a bicikliről a légsavart.

Mama nem értette.

– Tudod, Mama, már nem megyek a kis kengurukhoz – mondta szomorúan –, a kenguruk csak ugrálni tudnak.

Tévé-mese

Kobak készített egy tévét.

Egész nap nézte, és várta, hogy mikor fog nevetni. De csupa unalmas filmet vetítettek, sehogy se tudta elnevetni magát.

– Na, várj csak, Tévé! Rajzolkodok én neked egy olyan filmet, hogy három napig foghatom a hasam a nevetéstől.

Azzal rajzolt két óriást, de ezek olyan óriások voltak, hogy egyiknek a keze volt akkora, hogy kilógott a képernyőről, a másiknak a lába. Így lett a nevük Kezenagy és Lábanagy.

Először Lábanagy kergette Kezenagyot, és egy perc alatt utol érte. Aztán Kezenagy kergette Lábanagyot, és sehogy se tudta utolérni. Ez nagyon mulatságos volt.

Lábanagy megunt, hogy sosem érik utol, visszafordult, bevárta Kezenagyot, és jól felpofozta. De rosszul járt, mert Kezenagy úgy visszapofozta, hogy kirepült a képernyőről.

Lábanagy dühösen szaladt vissza, és úgy fenékbe billentette Kezenagyot, hogy háromszor bucskázott keresztül Lábanagyon, és tótágast állva pottyant vissza a földre.

Szerencséje volt, hogy Kezenagy elkezdett nevetni, hogy csak úgy ugrált a képernyőn. Talpra állt, és úgy fölön fogta Lábanagyot, hogy az meg se tudott moccani. Így álltak moccanatlanul, míg Lábanagy észrevétlenül el nem gáncsolta Kezenagyot. Igen ám, de a hanyat zuhanó Kezenagy magával rántotta a fölinél fogva Lábanagyot.

Így henteregtek-verekedtek, míg meg nem éheztek. Akkor aztán kibékültek.

– Mit együnk? – néztek egymásra. – Éhesek vagyunk! – panaszkodtak Kobaknak.

Kobak rajzolt nekik egy nagy tál szilvás gombócot.

Bekapott egy gombócot Kezenagy, bekapott egy gombócot Lábanagy, de olyan mulatságosan átlátszott a torkukon a gombóc, hogy hahotázni kezdtek. Erre a gombóc megakadt a torkukon. Kezenagy elkékült, Lábanagy elzöldült, és addig ugráltak, míg le nem ment a gombóc a torkukon.

Most meg úgy elfáradtak, hogy lefeküdtek aludni. De Kobak csak egy ágyat rajzolt nekik, és Kezenagynak a keze, Lábanagynak meg a lába lógott ki az ágyból.

– Menj arrább, mert elzsibbad a kezem! – lökte arrébb Kezenagy Lábanagyot.

– Menj te arrább, mert elzsibbad a lábam! – lökte vissza Lábanagy Kezenagyot.

Addig-addig, míg mind a ketten kiestek az ágyból.

– Mért löktél ki? – állt fel dühösen az ágy egyik oldalán Kezenagy.

– Te löktél ki! – állt fel dühösen az ágy másik oldalán Lábanagy.

– Rád borítom az ágyat! – fenyegetőzött Kezenagy.

– Én borítom rád! – vágott vissza Lábanagy.

Kezenagy odébb taszította az ágyat, Lábanagy visszarúgta.

Kezenagy Lábanagyra borította, de Lábanagy se hagyta magát, addig rúgta, míg kiesett az ágydeszka. Most Kezenagy Lábanagy lábára húzta az ágyat, Lábanagy lába bennszorult, és úgy rúgott vissza lábán az ággyal, hogy Kezenagy keze is bennszorult.

Most aztán moccanni se tudtak. Úgy elkezdtek sírni, hogy Kobak három napig nevetett rajtuk.

Rajzolt-mese

- K**obak rajzolt egy kisiút.
- Hogy hívnak? – kérdezte a rajzolt kisiút Kobak.
  - Kobaknak – felelte a rajzolt kisiú.
  - Engem is – hökkent meg Kobak.
  - Tudom – mondta a rajzolt kisiú.
  - Honnan? – döbbsent meg Kobak.
  - Onnan, hogy te rajzoltál – nevetett a kisiú.
  - Igen – mondta Kobak, és egy kicsit nyugtalan lett. – De azért te csak egy rajzolt Kobak vagy! – húzta össze szemét.
  - Igen – bólintott a kisiú.
  - És én, ha akarom, fel tudom emelni a kezemet. De te nem tudod, csak akkor, ha én felemelt kezet rajzolok neked.
  - Rajzolj nekem is felemelt kezet!
  - Jó – mondta Kobak –, tessék, most felemelt kezű vagy.
  - Na, látod? Én is fel tudom emelni a kezemet – mondta rajzolt Kobak.
  - Igen, de én közben leengedtem – vágott vissza Kobak.
  - Hát akkor rajzolj nekem is leengedett kezet!
  - Jó. De én most éhes vagyok – mondta Kobak.
  - Én is – mondta rajzolt Kobak.
  - De én már eszem is!
  - Rajzolj nekem is ennivalót!
  - Te nem tudod megenni, de én meg tudom enni!
  - Rajzold az ételt a gyomromba!
  - De én már nem vagyok éhes!
  - Akkor mit csinálsz?
  - Játsszom.

- Mivel?
- Vonattal.
- Rajzolj nekem is vonatot!
- De én meg tudom fogni, te nem tudod!
- Rajzold a kezembe!
- De én, ha felhúzom a vonatomat, körbejár.
- Húzd fel az enyémet is!
- Rajzolt vonatot nem lehet felhúzni.
- Akkor hogy játszok?
- Ne játsszál. Te rajzolt Kobak vagy.
- De játszani akarok!
- De nem tudsz!
- De akarok! Rajzold le, hogy játszok!
- Jó, most lerajzolom, hogy játszol. De én most elfáradtam. Álmos vagyok.
- Én is álmos akarok lenni!
- Lerajzolom, hogy becsukod a szemed. Jó?
- Jó.
- Most becsuktad a szemed, és nem látsz. És én most csinállok valamit, de te nem tudod kitalálni, hogy mit csinállok.
- Mondd meg!
- Nem mondom!
- Akkor elalszom!
- De akkor te mindig aludni fogsz, én meg holnap felkelek, és azt rajzolok, amit akarok. Ha akarom, egy másik Kobakot rajzolok.

Festett-mese

A festett fiú egy képeskönyvben lakott, lepréselve. Ha Kobak letette a könyvet, a kisiú megmerevedett, de ahogy kezébe vette, a kisiú elprüsszentette magát, és beszélni kezdett.

– Vedd le az ujjadat a hasamról! Nyomod! – kérlelte Kobakot, és Kobak udvariasan levette a nagyujját a festett fiú hasáról.

Hanem most éktelenül kacagni kezdett a festett fiú.

– Ne csiklandozz! Jaj, ne csiklandozz! – kiabálta, és nagyokat csuklott közben a kacagástól. – Mit szólnál hozzá, ha a talpadat csiklandoznák?

Kobak összehúzta a szemöldökét.

– Ha rajzolok a lábadra cipőt, akkor nem foglak csiklandozni?

A kisiú hálásan pislogott Kobakra.

Kobak rajzolt két hatalmas cipőt a fiú lábára.

– Lötyög benne a lábam – sóhajtott a fiú. – Ez nem is volna olyan nagy baj, de a lábam átlátszik a cipőn. Félek, hogy még mindig csiklandós vagyok.

– Várj egy kicsit, megpróbálom – hajolt a könyv fölé Kobak, és megcsiklandozta a festett fiú lábát.

Csak úgy csuklott a kacagástól. A rajzolt cipő nem ért semmit.

– Na várj csak, befestem a cipőt, akkor nem fog átlátszani a lábad – nyugtatta meg a kisiút Kobak, azzal már festett is két parányi cipőt a kisiú lábára.

– Szorít a cipő! Szorít a cipő! – jajgatott a kisiú, és Kobak gyorsan átalakította a kiscipőt nagy csizmákra.

– Na, így már jó! – nyugodott meg a festett fiú. Aztán megint csak nyűgölődni kezdett:

– Melegem van a csizmában! Nem látod, hogy nyár van, és süt a nap?

Hát igen, valóban nyár volt a képeskönyvben.

– Rossz lehet neked a forró homokon csizmában álldogálni! – szánta meg a fiút Kobak. – Hadd el, rajzolok neked esőt, hogy lehűlj egy kicsit.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! – ujjongott a kisfiú, és már zuhogott is rá óriási cseppekben az eső.

Addig-addig, míg dideregni kezdett.

– Nem látod, hogy egy szál tengerészingben vagyok? – prüszkölt nagyokat.

– Szegénykém, még megfázol! – aggódott Kobak, és gyorsan hosszúnadrágot és kabátot festett a fiúra. A fiú hálásan nevetett Kobakra.

– Nem rajzólnál egy felhőt a nap elé? Melegem kezd lenni!

– Akár havat is festhetek – buzgólkodott Kobak, és már festette is az esőcseppek tetejébe az óriási hópelyheket.

A fiú kesztyűt kapott és bundasapkát, aztán korcsolyát és ródlit.

– Jaj, de szeretnék ráülni a ródlira! – kiáltott, és Kobak természetesen most is segíteni akart a barátján.

– Hadd csak el, rárajzollak – mondta.

Hanem nagy baj lett, mert a fiú sikoltozni kezdett:

– Jaj, a lábam, eltöröd! Jaj! Jaj!

Kobak nagyon megijedt. Gyorsan letörölte a képről a festéket, de a festék elmosódott, a kisfiú alig látszott ki mögüle.

– Segítség! Segítség! Megfulladok! – kiabált.

Kobak félelmében sírni kezdett.

– Segíts már! – jajgatott a kisfiú, és Kobak gyorsan letörölte az egész festéket.

Ott állt most a kisfiú a tengerparton a forró homokban mezítláb, tengerészingben, és elkezdett megint kacagni:

– Csiklandozol! Vedd el a kezed! Vedd el a kezed!

Kobak gyorsan becsukta a könyvet, és mikor megint kinyitotta, a festett fiú csudamód meg se moccant, és hiába szólongatta Kobak, hallgatott.

Lehet, hogy Kobak nem is akarta, hogy megszólaljon?

Meséskönyv-mese

Kobak meséskönyvet rajzolt. ÍRTA ÉS RAJZOLTA: KOBAK.
Legelőször egy királyt rajzolt, mert a mesék úgy kezdődnek,
hogyan volt egyszer egy király...

De csak egy egészen kicsi királyt rajzolt, hogy odaférjen a lapra a sárkány is mind a hét fejével, meg a boszorkány meg az egész ókor. Mert a mese az ókorban fog történni, mikor még királyok éltek meg sárkányok meg boszorkányok.

Szóval egy egészen kicsi királlyal kezdődött a mese, hogy a király elkiáltotta magát:

– Ki merészel itt nagyobb lenni nálam? – azzal már össze is trombitálta a kicsi katonákat, hogy a sárkány ellen indítsa őket.

– Ez a sárkány azt hiszi, hogy nagyobb nálam, de még nagyobb fog tévedni, mert úgy elpusztítjátok nekem, hogy a hét feje közül egyetlenegy sem marad a nyakán!

Kobak most telerajzolta a lap alját egészen kicsi katonákkal, mire a sárkány mind a hét feje tüzet okádott rájuk.

A sok kiskatona átrohant a következő lapra a sárkánytűz elől, de ide is átnyújtotta hét nyakán hét fejét a sárkány.

Ha Kobak nem rajzol alájuk gyorsan hétszer hét tűzoltóautót, mind elpusztultak volna. A hétszer hét tűzoltóautón hétszer hét tűzoltólétra volt és hétszer hét tűzoltófecskendő. Ahány fecskendő csak volt, mind a sárkányt locsolta. Akkora tócsa lett, hogy el se fért a papíron, külön lapra kellett rajzolni, még így is alig maradt egy kis hely a sarokban a boszorkánynak.

Mert jött a boszorkány, alighogy a sárkányt elűzték a tűzoltókatonák, jött a vörös hajú boszorkány seprűn lovagolva, ahogy az ókorban szokás, és már messziről azt kiabálta:

– Tűzzé változtatom a vizet! Tűzzé változtatom a vizet!

S hát abban a pillanatban tűzzé vált a nagy víztenger. Kobak alig győzte festeni. De szerencsájük volt a kiskatonáknak, mert kitörött a piros ceruza hegye, s erre a maradék tenger elnyelte a tüzet.

Na most menekülhetett a boszorkány, menekült is, úgy elröpült, hogy még a seprűjét is a képen felejtette. A kiskatonák meg fogták magukat, ráültek, és – hipp-hopp! – máris a másik oldalon termettek.

Ott repültek a kicsi király feje fölött s hát a király nem látott messzire, azt hitte, hogy a boszorkány, s lövetni kezdte őket hétszer hét ágyúval.

Szerencsére a tűzoltókatonák se láttak messzebbre, még a hétszerhét messzelátóval se, ezért az ágyúgolyók mind a röpülő kiskatonák feje fölött süvítettek el. Ki is röpültek mind a papírról, s a következő oldalon potyogtak lefelé.

Volt ott aztán akkora ágyúgolyó-potyogás, hogy semmi más nem fért a papírra, csak a felső csücsökre a nap, de az meg akkorát kacagott az ágyúgolyó-potyogáson, hogy a könnye is potyogni kezdett.

Támadt erre olyan szivárvány, hogy átívelt a következő lapra, azon aztán szépen hazasétáltak a kiskatonák.

Hanem a királyra nagyon megharagudtak, hogy mért lövette hétszer hét ágyúval őket. Bújt a kicsi király a trónszék lába alá, de hiába, ott is utolérték, jól elverték, elkergették.

Hét oldalon át szaladt a kiskirály, az elsők elgurult a koronája, a másodikon elhullatta a palástját, a harmadikon a királyi almáját, a negyediken leszakadt róla a ruha, az ötödiken kiszaladt a cipőjéből, a hatodikon hasra esett, a hetedikén kiszaladt a meséskönyvből.

Óra-mese

Kobak leült leckét írni. De ma valahogy nem volt kedve kinyitni a füzetet.

– Egy kicsit lustálkodok – mondta az órának, de ahogy odanézett, látta, hogy az óra megállt.

– Remek – mondta –, akkor még rengeteg időm van.

Azzal elkezdett jóízűen lustálkodni.

Lustálkodott, lustálkodott, de egyszerre csak nagyon furcsa lett, hogy az óra állt rendületlenül.

– Hátha elromlott – nyugtalankodott. – Írok egy kicsit, hátha már késő van.

Azzal írni kezdett, s ahogy felnézett véletlenül, látta, hogy az óra jár, mintha meg se állt volna.

– Ejha! – kiáltott fel. – Akkor mégse romlott el.

És most már azért kezdett el lustálkodni, hogy lássa: megáll megint az óra?

Megállt.

– Mért állsz meg? – kiabált Kobak az órára. – Bele fogsz zavarodni a végén. A végén már te se fogod tudni, hány óra van!

De az óra csak állt tovább.

– Na, ha nagyon akarod, írok neked egy kicsit – sandított Kobak az órára. – De csak a számtant írom le, mert az nagyon könnyű.

Számolni kezdett, s az óra járt megint, mintha mi sem történt volna.

– Nahát ez jó vicc! – nevetett Kobak, de mintha nem igaziból nevetett volna. – Azért is lustálkodok még egy kicsit.

Az óra megint megállt.

– Majom! – nyújtotta ki a nyelvét Kobak az órára. – Utánozó

majom! Neked az a dolgod, hogy járj. Semmi közöd hozzá, hogy egy kicsit lustálkodom.

Az óra most visszafelé kezdett forogni.

– Rád se nézek! – toporzékolt most már Kobak.

De minél jobban toporzékolt, az óra annál gyorsabban forgott visszafelé.

Kobak addig toporzékolt, míg akkorát nem kordult a gyomra, hogy elfelejtett tovább toporzékolni.

– Éhes vagyok, Mama! – kiabált, de Mama bejött, megnézte az órát, és azt mondta nyugodtan:

– Korán van még vacsorázni! – azzal már ki is ment.

Kobak ott maradt éhesen a visszafelé forgó órával.

Gyorsan leült, és megtanulta a három szakasz verset.

Az óra most rendesen járt, mintha sose forgott volna visszafelé.

Megtanulom előre a második három szakaszt is – határozta el magát Kobak, s hát az óra most szaladni kezdett előre. Kobak elővette a számtankönyvet, és megoldott egy feladatot, amit föl se adtak.

Az óra úgy forgott előre, mint akit kergetnek.

Kobaknak erre olyan jó kedve kerekedett, hogy hangosan énekelni kezdett.

– Nem vagy éhes? – jött be Mama csodálkozva. – Itt a vacsora ideje – mondta, és úgy nézett az órára, mintha egészen közönséges óra volna.

De ti tudjátok, hogy nem az.

Lusta-mese

Kobak olyan lustán ébredt, hogy lustább volt, mint valaha. Ásított, de olyan lassan, hogy megfájdult a torka, mire abbahagyta, kidugta a lábát a paplan alól, de olyan lassan, hogy elfáradt, mire földet ért volna.

Olyan lassan mosdott, hogy a meleg víz befagyott, mire megmosakodott, olyan lassan törülközött, hogy még a törülköző is vacogni kezdett.

A fogkefére rákövesedett a fogkrém, mire fogat mosott volna, a körme kinőtt, mire levágta volna, a füle piszkos lett, mire megmosta volna.

A tej megsavanyodott, mire megitta volna, a kenyér megszáradt, mire megette volna.

A villamos visszafordult, mire Kobak fölszállt volna, az iskolából kicsengettek, mire odaért volna.

Mire hazaért, az ebédet rég megették. Mire lefeküdt volna, rég felkeltek.

Mire másnap felébredt, mindenki lusta lett.

A tűz nem akart meggyulladni, a tej nem akart fölmelegedni, az iskolatáska nem akart előkerülni.

A villamos nem akart megérkezni, az iskolakapu nem akart kinyílni.

A tanító néni olyan lassan mondta a leckét, hogy a gyerekek mind elaludtak, a csengő olyan sokára szólalt meg, hogy még másnap is az osztályban voltak.

Otthon a seprű olyan lassan sepert, hogy mire kitakarított volna, minden bepiszkolódott, a portörő olyan lassan törölgetett, hogy mire letörölgette volna, minden beporosodott.

A játékvonat úgy vánszorgott, hogy Kobak rég megunta, mire

körbejárt volna, a kugligolyó olyan lassan gurult, hogy a kuglik unalmukban maguktól fölborultak.

A ceruza olyan lassan rajzolt, hogy mire egy vonalat húzott volna, a radír rég kiradírozta, a vízfesték rég megszáradt, mire a rajzlapra került volna.

Ez a mese is olyan lusta lett, hogy Kobak rég megunta, mielőtt elkezdődött volna.

Mérges-mese

Kobak mérgesen jött haza az iskolából.
– A tanító néni mérges volt, mert az igazgató néni mérges volt
– mutatta meg a négyest Mamának.

Mama nagyon mérges lett.

– Olyan ebédet kapsz, amelyet érdemelsz – mondta, és úgy fölön fogta a tejeslábast, hogy a tej mérgegében összement.

Addig verte a galuskát, míg mérgegében kemény lett, mint a kő, addig főzte a levest, míg mérgegében az egész kifutott.

Na most ehette Kobak a mérges ebédet.

Mérgesen szurkálta a villát a kemény galuskába, míg a villa úgy felmérgeződött, hogy Kobak kezébe szúrt. Kobak mérgegében az asztalra vágott, az asztal mérgegében a tányért Kobak ölébe borította.

Mama mérgegében jól kiporolta Kobak nadrágját, a nadrág mérgegében kihaladt.

Kobak mérgegében kilyukasztotta a füzetet a ceruzával, a füzet mérgegében számárfület mutatott. Kobak mérgegében belezavarodott a számtanpéldába, a ceruza mérgegében összefirkálta az egészet.

A radír mérgegében lyukásra radírozta a füzetet, a füzet mérgegében ledobta magáról a kékpapírt.

A számtanpélda mérgegében eldugta az eredményt, estig sem került elő. Mama mérgegében nem segítette, Kobak mérgegében elhegyezte a ceruzát.

A maradék ceruza mérgegében összemaszatoalta a füzetet, a füzet mérgegében összegyúrta a könyvet. A könyv mérgegében összecsapta a lapot Kobak orra előtt, és a táskába ugrott.

A táska mérgegében mindent kiborított, a tinta mérgegében a négyesre ömlött.

A négyes mérgében felfújta magát, bekapta a könyvet, a táskát, a füzetet, bekapta a radírt, a ceruzát, a számtanpéldát, a nadrágot, a tányért, a villát, a galuskát, a lábost, a levest és végül bekapta az egész mérges napot.

Kobak erre úgy megtanulta a leckét, hogy a négyes mérgében kipukkadt.

Mozgó lépcső-mese

Kobak nagyon szeretett mozgó lépcsőzni. Ahogy befejezte a tanulást, már ment is a mozgó lépcsőhöz, és utazott föl-le órákon át.

– Ha megnövök, építetek egy óriási mozgó lépcsőt – mesélte Mamának. – Az olyan mozgó lépcső lesz, hogy felvisz egész az iskoláig. Mert az iskola a hegy tetején lesz, egy régi várban, hogy könnyen megtanuljuk a történelmet. Egyik bástyájában lesz a csillagvizsgáló, és minden gyereknek lesz egy távcsöve meg egy számológépe, hogy ki tudja számítani a csillagok járását. A másik bástyáról fogunk ejtőernyővel ugrálni lefelé, a harmadik lesz a helikopterállomás, a negyediken lesz a magaslati napozó.

Mikor kicsengetnek a csillagvizsgáló óráról, akkor mozgó lépcsőn gyorsan a helikopterállomásra megyünk, mindenki kap egy helikoptert, és körberepüljük az aznapi földrajzleckét, mint a madarak.

– És honnan fogjátok tudni, hogy vége a földrajzórának? – kíváncsiskodott Mama.

– Hát az nagyon egyszerű. Önműködő csengő lesz a helikopterben. Mikor az csengeni kezd, kiugrik a falból egy asztalka, rajta a tej meg a kifli uzsonnára. Megesszük a kiflit, megisszuk a tejet, és visszarepülünk az iskolába. De ha természetrajzóra következik, akkor vissza se repülünk, hanem leszállunk az iskolagazdaságban. Ott minden gyereknek lesz egy pici fejőszéke meg egy pici sajtárja, bemegy az istállóba, és megfeji a tehenet. Kiporciózza neki az ételt, megköpüli a vaját, aztán átmegegy a lóistállóba, lecsutakolja a kiscsikót, és fényesre keféli a szőrét. Növénytanórán meg felülünk a kistraktorunkra, és kimegyünk a mezőre. Visszamegyünk számtanórára, ott lesz mindenkinek egy számológépe, nyelvtanórán meg írógépe. Nem kell többet

ceruzával írni meg radírozni. Mozgólépcsőn megyünk a nagy televíziós szobába angolt tanulni meg németet. Tornaórára felmegyünk a magaslati napozóba, és ott tornászunk a jó levegőn. Mikor jól kitornásztuk magunkat, akkor mozgólépcsőn átmegyünk a másik bástyába, és ejtőernyőn ereszkedünk le a házunk tetejére.

Itthon nem kell tanulni, mert mindent megtanultunk az iskolában, és egész délután úszkálhatunk a tető-fürdőmedencében, és napozhatunk a tetőterazon. Mozgólépcsőn jövünk le este vacsorázni, és ágyból nézzük a televíziót.

Elfelejtő-mese

Kobak hétfőn otthon felejtette a ceruzáját, kedden a radírt, szerdán a vonalzót, csütörtökön a számtanfüzetet, pénteken a nyelvtankönyvet, szombaton a tanító néni megcsóválta a fejét:

– Legközelebb a fejed fogod otthon felejteni! – mert persze szombaton is otthon felejtett Kobak valamit, méghozzá az ellenőrzőjét.

Vasárnap a tanító néni beszélt Mamával, hogy mit, nem tudni, de Mama hétfőn kifelejtette a levesből a sót, kedden a paprikásból a paprikát, szerdán a palacsintából a lekvárt, csütörtökön a töltött káposztából a húst, pénteken a vajas kenyérből a vaját, szombaton megcsóválta a fejét:

– Legközelebb a fejemet fogom a konyhában felejteni – mert szombaton meg a rakott krumplit felejtette Mama a sütőben, míg jól oda nem égett.

Vasárnap elmentek sétálni.

– Menjünk csónakázni! – ugrándozott Kobak, de Mama elfelejtett jegyet váltani, és jegy nélkül nem lehet csónakázni.

– Vegyünk fagylaltot! – kiáltott fel Kobak, de Mama elfelejtett pénzt hozni magával.

– Menjünk haza! – szomorodott el Kobak, de Mama elfelejtette, merre kell hazamenni.

Mikor egy útkereszteződéshez értek, elfelejtette, hogy jobbra kell fordulni vagy balra. Mikor a villamoshoz értek, elfelejtette, hogy az út jobb oldalán kell felszállniuk vagy az út bal oldalán. Így aztán először eltévedtek, másodszor órákon át kanyargott velük visszafelé a villamos, harmadszor este lett, mire hazaértek.

– Legközelebb a fejemet felejttem itthon! – mondta otthon Mama, és Kobak egyszerre megértette, hogy miért hiányzott hétfőn a levesből

a só, kedden a paprikásból a paprika, szerdán a palacsintából a lekvár, csütörtökön a töltött káposztából a hús, pénteken a vajaskenyérről a vaj, hogy szombaton mért égett oda a rakott krumpli, és vasárnap mért tévedtek el.

Ezért senki se csodálkozzon azon, hogy hétfőn Kobak nem felejtette otthon a ceruzát, kedden a radírt, szerdán a vonalzót, csütörtökön a számtanfüzetet, pénteken a nyelvtankönyvet, szombaton nem csóválta meg a tanító néni a fejét, és nem mondta többet:

– Legközelebb a fejed fogod otthon felejtani! – mert Kobak sem felejtette otthon többet az ellenőrzőjét.

Árulkodó-mese

Kobak árulkodott. A tanító néni megmondta Mamának, hogy Kobak árulkodott, Mama megmondta Kobaknak, hogy a tanító néni árulkodott.

– Nem szép dolog árulkodni! – szögezte le Kobak, és nagyon sokáig hallgatott.

Másnap Gabika árulkodott. Kobak megmondta a tanító néninek, hogy Gabika árulkodott, a tanító néni megmondta Mamának, hogy Kobak árulkodott, Mama megmondta Kobaknak, hogy a tanító néni megint árulkodott.

– Igazán csúnya dolog árulkodni! – mondta Kobak, és csendesen kiment a szobából.

Harmadnap Katika árulkodott. Gabika megmondta Kobaknak, hogy Katika árulkodott, Kobak megmondta a tanító néninek, hogy Gabika árulkodott, a tanító néni megmondta Mamának, hogy Kobak árulkodott, Mama megmondta Kobaknak, hogy a tanító néni megint árulkodott.

– Elegendem van már az árulkodásból! – mondta Kobak, és sírva fakadt. De Mama nem mondott semmit, pedig igazán mondhatott volna valamit.

– De Mama, mások is árulkodnak! – kiáltott fel végül is Kobak, mert túl hosszú volt a csend.

– Nem szép dolog árulkodni! – mondta Mama.

– De mi lesz, ha én nem árulkodok, és a többiek tovább árulkodnak?
– esett kétségbe Kobak.

De másnap Kobak nem árulkodott. Gabika árulkodott, Katika megmondta Kobaknak, hogy Gabika árulkodott, és Kobak nem mondta meg a tanító néninek, hogy Katika árulkodott.

A tanító néni megmondta Mamának, hogy Kobak nem árulkodott, és Mama nem mondta meg Kobaknak, hogy a tanító néni árulkodott. Kobak azóta sem árulkodott.

Ólomkatonás-mese

Kobak kapott két marék ólomkatonát. Felállította őket a padlón, egyik marék ólomkatonát jobb kéz felől, másik marék ólomkatonát bal kéz felől.

Két perc múlva mind a két marék katona holtan vágódott hasra.

– Ez így unalmas – nézte a csatateret Kobak, azzal elővette a nagy világtérképet.

– Na, most lássuk, mit tudtok! – állította őket Európa széleire.

De a katonák semmi mást se csináltak, csupán körbe-körbe a tengerbe potyogtak.

– Ússzatok! – kiabált rájuk Kobak. Ússzatok, mert jövök és megmentelek benneteket.

Azzal egyenként kihalászta és kiterítette őket Afrikába száradni.

– Most pedig fel fogjátok nekem fedezni Amerikát! – szolt rájuk szigorúan, mikor már eleget száradtak. – Hajtogatok nektek két marék papírhajót, egy marék fehérét és egy marék feketét.

– Ti már indulhattok is – ültette be a bal marék katonaságot a fehér hajóba. – Ti vagytok Kolumbusz és társai.

A fehér hajók lassan úsztak Amerika partjai felé.

– Ti meg – ültette be hirtelen a jobb marék katonát a fekete papírhajókba –, ti leszte a kalózok. Mit képzél Kolumbusz, hogy csak úgy egyszerűen felfedezheti Amerikát? Majd adtok ti neki!

Azzal pici kalóz-zászlókat tűzött a hajókra, s már indította is a jobb marékot a bal marék ellen.

Rettenetes csata volt. S a vége az lett, hogy minden hajó felborult, minden katona vízbe pottyant, és senki sem fedezte fel Amerikát.

Kobak büntetésből a tolltartóba zárta mind a két marék katonát.

– Ha csak hasra esni tudtok, meg vízbe potyogni, akkor kuksoljatok itt – csukta rájuk a fedelet.

Rajzolt egy keménypapír-Kolumbuszt, és gyorsan fölfedezte Amerikát, mielőtt utolérték volna a kalózok.

Jól is tette, mert a tolltartó egyszerre csak ugrálni kezdett, aztán nagy csattanással kinyílt, s a katonák már masíroztak is végig a térképen.

Kobak úgy meglepődött, hogy mire észbe kapott, a két marék ólomkatona elfoglalta az egész földet, és mindent, de mindent ólomszínűre maszatolt a térképen. A hegyeket is, a folyókat is, a tengereket is, már csak az északi meg a déli sarok látszott ki fehéren.

– Na megálljatok! Elcsúfítjátok itt nekem a térképet? Várjatok csak! – kiabált rájuk Kobak, és kirántotta alóluk a térképet. Az ólomkatonák hanyatt zuhantak, de a térkép ólomszínű maradt.

Kobak lesöpörte a katonákat a térképről, és nekifogott radírozni. De alighogy tisztára radírozott egy szigetet, az ólomkatonák, mint valami keljfeljancsik, már ott is teremtek, és megint ólomszínűvé mázolták az egészet.

Kobak már újrafestette a hegyeket, a folyókat, a tengereket. De az ólomkatonák csak azt várták, hogy megszáradjon a festék, és máris odamasíroztak. Addig masíroztak körbe-körbe, míg megint ólomszínűvé mocskolták az egészet.

– Kihajítom őket – döntötte el Kobak, azzal a szemétkosárba vágta mind a két marék ólomkatonát, aztán gyönyörű kékre festette a tengereket, még halakat, delfineket és tengericsikókat is festett a habok közé.

Rakétás-mese

Kobak addig vágyott egy űrrakétára, míg végül Gabika kapott. Piros volt és kék és zöld és sárga.

– Miért ilyen tarka? – vizsgálgatta Kobak.

– Nem látod, hogy olyan, mint a szivárvány? – büszkélkedett Gabika.

– És miért olyan, mint a szivárvány?

– Hogy a Mars-lakók ne vegyék észre. Akkor azt hiszik, hogy szivárvány, és én csak rájuk irányítom a rakétámat, és – bumm! – szétrobbantom őket.

– Én fehér rakétát csinálok – komolyodott el Kobak. – Olyan rakétát, ami nem robbant szét semmit sem.

– Hát akkor mire való?

– Repülni fog és énekelni.

És ahogy hazaért, rajzolt egy rakétát, és megmutatta a földgömbnek.

De a földgömbnek nem tetszett.

– Azt mondtad, hogy fehér rakétát rajzolsz.

– De fehér papírra nem lehet fehérrel rajzolni.

– De én fehér rakétát akarok! – fordult el a földgömb.

– Na várj csak! – mondta Kobak, és kivágta a rakétát.

– Na most már szép fehér.

– De lapos – kukkantott vissza a földgömb.

– Akkor felgömbölyítem és összeragasztom.

A földgömb visszafordult.

– Na lássam!

– Várj, mindjárt megszárad, és akkor beszélgethetsz vele.

– De én azt akarom, hogy repüljön.

– Repülni fog. De mielőtt elröpítem, elbúcsúzhatnál tőle. Hogy ne legyen nagyon egyedül az űrben.

– Jó. Megszáradt már?

– Meg.

– Akkor szerbusz, rakéta!

– Szerbusz, földgömb! Én most elrepülök. Ha nagyon unod magad, akkor pördülj hármat, és visszajövök.

Avval már fel is repült.

A földgömb várt, várt az asztalon, aztán unni kezdte magát.

– Gyere vissza! Gyere vissza! – kiabált a rakéta után.

De a rakéta nem hallotta.

– Gyere, mert pördülök! – kiáltotta megint, és háromszor megpördült maga körül.

– Hívtál, itt vagyok! – huppant mellé a rakéta.

– Merre jártál?

– A Holdban.

– Mit láttál?

– Hegyeket, tengereket.

– Mit csináltál?

– Repültem és rólad énekeltem.

– Jaj, de jó! – nevetett a földgömb. – És most játszol velem?

– Körberepüllek. Jó?

– Jó.

– De aztán elröpülök a Napba.

– De visszajössz?

– Visszajövök.

– És nem robbantod fel?

– Dehogyan robbantom. Én repülő rakéta vagyok.

– És énekelsz rólam?

– Énekelek.

– Akkor jó utat!

– Viszontlátásra – intett vissza a rakéta, és felröppent a Napba.

Másnap Kobak zsebre dugott kézzel állt meg Gabika mellett.

– Nekem is van rakétám. Fehér.

– Nagy dolog! El se tud bújni a szivárvány mögé. Jön az én rakétám és – bumm! – felrobbantja.

– De az én rakétám repül és énekel!

– Nagy dolog. Jön az én rakétám és – bumm! – felrobbantja.

– De az én rakétám beszélget a földgömbbel. Reggel azt mondja neki, hogy „Jó reggelt, földgömb!”, és akkor a földgömb pördül egyet örömeiben, és a tengerekből kiintegetnek a halak az uszonyukkal, és a tengericsikók kidugják a fejüket.

– És akkor jön az én rakétám, és – sutty! – lekaszabolja a tengericsikók fejét!

– Unalmas vagy – mondta Kobak, és – püff! – kiütötte Gabika kezéből a rakétát.

Feltaláló-mese

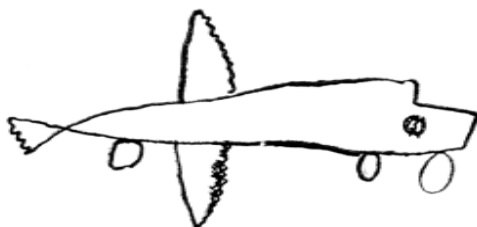
Kobak elhatározta, hogy feltaláló lesz.

Avval kezdte, hogy szétszedte minden játékautóját.

– Hogy nem untak ennyi egyforma autót feltalálni – nézte a szétszedett autókat szomorúan. – A tűzoltóautó pont olyan, mint a versenyautó, a mentőautó pont olyan, mint a Mercedes – tűnődött Kobak, és elhatározta, hogy ő olyan autót talál fel, amelyet még senki se látott.

Nekifogott a tervrajzoknak. De akárhogy igyekezett, mindegyik hasonlított valamilyen autóra. Végre a hetvenhetedik rajza úgy sikerült, hogy ilyen autót nem látott még senki sem.

Megmutatta Katikának.

- Miért van halfarka? – kérdezte Katika.
- Hogy a vízben is tudjon járni.
- És miért van madárszárnya?
- Hogy a levegőben is tudjon repülni. A levegőben kitarja a szárnyát, és mikor földet ér, összecsukja.
- És a földön hogy jár?
- Kerekekkel. És hogy össze ne ütközzön, beszélő dudát is fedeztem fel neki, hogy figyelmeztesse a sofórt, ha ki kell kerülni egy másik autót.
- És mi történik, ha hosszú útra indul?
- Először kerekeken megy, aztán haluszonnyal a tengeren, aztán kitarja a szárnyait, és felszáll a levegőbe.

- De hova tesszük az ennivalót? – aggódott Katika.
- Nem kell ennivalót vinni! – húzta ki magát Kobak. – Ez olyan autó, hogy az ember csak azt mondja a dudának: „Éhes vagyok!” – és a motorból már ki is nőtt egy almafa. Mikor aztán jóllakott az ember, elszárad.
- És ha megszomjazunk?
- Felhő alá tartjuk a poharat, és az antennával futózápport kavарunk.
- És ha elálmosodunk?
- Akkor önműködőre állítjuk a kormányt, hátraeresztjük a széket, és alszunk.
- És mikor fogjuk megtanulni a leckét?
- Álunkban. Mert az autómba tanítógépet is terveztem, és amíg alszunk, minden leckét megtanít.
- És ha elkésünk az iskolából?
- Nem késünk el, mert vekkert is terveztem bele, és csenget reggel fél hétkor.
- És hogy fogunk megfürödni?
- Kiállunk a madárszárnyra, és az eső alá robogunk.
- És hogy fogunk megtörülni?
- A nap alá robogunk, és addig körözünk alatta, míg megszáradszunk.
- De ki fog köszönni nekünk?
- Hazamegyünk, köszönünk Mamának, úgy megyünk iskolába.

Helikopteres-mese

Első fejezet

amelyben Kobak feltalálja a gyerekvárost, nincsen többet iskola, és nincsen többet spenót

Egy nap Kobak arra ébredt, hogy feltalálta a gyerekvárost. A nagy-nagy vakációt. Elkiáltotta magát:
– Nincsen többet iskola! Nincsen többet iskola! – és örömeiben ugrálni kezdett.

Mama fejcsóválva nézett be az ajtón.

– Ne bolondozz, Kobak!

De Kobak csak ugrált és kiabált:

– Nincsen többet iskola! Nincsen többet iskola!

– Nahát! – rökönyödött meg Mama. – Nahát! Nahát! Nahát!

Meg kellett magyarázni.

– Ide figyelj, Mama! – kezdte el Kobak. – Feltaláltam a gyerekvárost.

Mától fogva minden fordítva lesz. A felnőttek fogadnak szót a gyerekeknek. Nincsen többet iskola, nincsen többet spenót, csak torta meg palacsinta.

– Nahát! – szörnyülködött Mama. – Nahát! Nahát! Nahát!

– Most lesz csak igazságos, meglátod – magyarázta Kobak.

– Képzeld az egész.

– Nem hiszed, hogy feltaláltam a gyerekvárost? Hát ide figyelj!

Most be fognak csengetni a gyerekek...

Ebben a percben csengettek.

– Ki az! – kapta fel a fejét Mama.

– Mi vagyunk, a gyerekbizottság – mondták kórusban a gyerekek.

Azzal bevonultak a szobába.

– Él-jen a gye-*rek-vár-ros!*

– Nin-csen töb-bet is-ko-la!
Mama most már csak ingatta a fejét jobbra-balra.
– Azért jöttünk – kezdték a gyerekek –, hogy megmondjuk – folytatták –, mától fogva a szülők fogadnak szót a gyerekeknek. És nincsen többet spenót, csak torta meg palacsinta.
Mama elnevette magát.
– Mást nem tudtok kitalálni?
– Ne tessék nevetni, ez komoly dolog! – szólt rá szigorúan egy szemüveges kislány. – Mi bizottság vagyunk!
– És a porolót elkobozzuk! – állt mellé egy kisfiú.
Mama legyintett.
– Na gyerekek, akkor ti csak játsszatok tovább, én elmegyek dolgozni, hogy meglegyen a mindennapi...
– Torta! – vágta rá Kobak.
– Spenót! – utasította rendre Mama.
– Torta! – makacskodott Kobak.
– Spenót! – dühödött fel Mama.
– Nem akarsz szót fogadni, Mama? – szólt rá szigorúan Kobak. – Akkor sarokba kell hogy állítsalak. A gyerekvárosban a felnőttek fogadnak szót a gyerekeknek. Rend a lelke mindennek!
– Játssz a gyerekekkel, ne velem! – sértődött meg Mama, de Kobak nem hagyta magát.
– Ez nem játék. Ha nem hiszed, ide figyelj. Most bekopog a postás... Ebben a percben valóban bekopogtattak.
Mama elámult.
– Ki az?
– A postás. Elhoztam a mai postát. – Azzal már olvasta is a vezércikket:
– MEGALAKULT A GYERMEKVÁROS! MINDEN SZÜLŐ KÖTELES SZÓT FOGADNI A GYEREKEKNEK!...
– Na látod, Mama! – húzta meg magát Kobak. – Állj csak szépen a sarokba!
A postás most meglobogtatta kezében a lapot.
– ÓRIÁSI SZENZÁCIÓ! ÚJ TALÁLTMÁNY AZ ÁGYHELI-KOPTER! – olvasta izgatottan. – HA ÁLMOS VAGY, ALUDHATSZ. ODA VISZ, AHOVA AKAROD. FELTALÁLTA NEKTEK KOBAK.
– Nahát, ez remek! – kiáltott fel. – Nem találnál fel nekem is ide

egy ágyhelikoptert? Nem kéne többé a lépcsőket másznom, csak lefeküdnék kényelmesen az ágyba, olvasnám az lapokat, és megnyomnám a gombot. Oda vinne, ahova akarom.

– Te felnőtt vagy, neked nem jár – torkollta le gyorsan Kobak. – Te csak vedd elő a táskádból a léggömböt, a paprikajancsit, a robotgyereket, a futball-labdát, a similabdát, a diavetítőt, a cserépkakast, a dominót, a villanyvonatot és az igazi kicsi vitorlást.

A postás engedelmesen a táskájába nyúlt, s hát tényleg ott volt minden játék. Hanem ahogy a kis vitorlást pakolta kifelé, Mama felcsattant dühösen:

– De hiszen itt nincs is hol vitorlázni!

Kobak rászólt szigorúan:

– Aki a sarokban áll, az nem szólhat bele a beszélgetésbe. Különb is, ha akarom, felszedem a parkettet, és a szoba közepén vitorlázok. És a parton kaktusz is lesz, meg pálmafa. És ha akarok, ágyhelikopterezek a tó fölött.

A postás duzzogni kezdett:

– Ha nem kapok én is ágyhelikoptert, visszaviszem a játékokat!

– Akkor téged is a sarokba állítalak! – zárta le a vitát Kobak. – És azért se helikopterre ülök, hogy ne is lásd a találmányomat. Azért is kartingba ülök – mondta, s a karting már ott is termett a szoba közepén. Beszállt Kobak, beszállt a sok játék, elrobogtak, otthagyták Mamát s a postást a sarokban.

De alighogy elrobogtak, Kobaknak eszébe jutott Mama. Visszarobogott.

– Ha megbántad, hogy nem fogadtál szót, kijöhetsz a sarokból – mondta, de Mama hallani sem akart semmiféle megbánásról.

– Menj csak a magad feje után! – Azzal hátat fordított.

– Hát jó! – sóhajtott Kobak. – Te akartad! Akkor maradj a sarokban.

Most aztán tényleg elrobogott.

**Második fejezet,
amelyben Kobak és Katika sokat veszekedik, de még többet
kartingozik**

A gyerekváros tele volt robogó kartingokkal. Kobak hiába kereste, sehol sem találta Katikát. Feltalált magának gyorsan egy zsebtelefont, abba kiabált bele:

– Halló, Katika, jelentkezz! Itt Kobak. Halló, Katika!

– Itt Katika – jött a válasz. – Halló, Kobak!

– Jössz kartingozni?– hívta Kobak.

– Jövök – kiabált Katika.

– Várlak a sarkon.

– Stop! Itt a sarok! – hunyorított a stoplámpa.

– Hopp, máris itt vagyok – ugrott elő Katika. – Én vezetek – ült be a kartingba.

– Én hívtalak, én vezetek! – makacskodott Kobak.

– De én akarok! – nyafogta Katika.

– De én jobban tudok! – torkolta le Kobak.

– Te mindent jobban tudsz! – biggyesztette el a száját Katika. – Unalmas vagy, mint egy felnőtt!

Mit tehetett volna Kobak, fogta magát, és beült Katika mellé a kartingba.

– Gyere, vezessünk ketten! Jó?

– Jaj, de jó! – ujjongott Katika.

Azzal megindultak, és addig robogtak össze-vissza, míg egy kartinggal összeütköztek.

– Stop! – állt eléjük a stoplámpa.

– Kobak, Katika, ide hozzám! – fütyült a milicista. – Itt a jutalom, amiért összeütköztetek. Egy zacskó cukor.

– Jaj, ebből baj lesz! – ijedezett Katika.

– Ne félj! – nyugtatta meg Kobak. – Rend a lelke mindennek! Most minden fordítva van!

– De mi lesz, ha felnőtt autóval ütközünk össze? – rémüldözött Katika.

– Arra is volt gondom – húzta ki magát Kobak. – A felnőtt autókat a botanikus kertbe zártuk.

– Jaj, annak rossz vége lesz! – esett kétségbe egészen Katika. A felnőttek nem tudnak kis helyen játszani.

– Dehogyanem. Gyere, nézd meg, pont úgy játszanak, mintha nem lennének botanikus kertbe zárva.

Azzal berobogtak a botanikus kertbe.

Javában állt a veszekedés.

– Itt én parkolok! Nincs szeme? – kiabált a kockás sapkás.

– Mit jön nekem? Nem magáé a botanikus kert! – vágott vissza a nyakkendő.

– A botanikus kert mindenkié! – üvöltötte a kockás sapkás.

– Maga csak ne tőlem féltse a közvagyon! – dühödött meg a nyakkendő.

– Ökör!

– Marha!

– Ökör!

– Marha! – üvöltöztek össze-vissza.

– Na látod – húzta el a száját Kobak –, pont úgy játszanak, mintha nem lennének botanikus kertbe zárva.

– Ez is játék! – biggyesztette el a száját Katika. – Unalmas. A felnőttek még játszani sem tudnak.

– De mi majd megmutatjuk nekik! – húzta ki magát Kobak. – Olyan kartingversenyt rendezünk, de olyat... amilyen még nem volt.

Harmadik fejezet, amelyben tévé is lesz, meg kartingverseny, és a díjat az kapja meg, aki megérdemli

– A tévé is közvetíteni fogja? – kíváncsiskodott Katika.

– De még mennyire! – mondta nagy büszkén Kobak. Azzal füttyentett egyet.

A tévé már ott is termett.

– És nyerni is fogunk? – ámuldozott Katika.

– De még mennyire! – hetykélkedett Kobak. Azzal megint füttyentett egyet.

Már ott is termett a győzelmi óriástorta.

Kobak meg Katika erre úgy megéhezett, hogy elszaladtak gyorsan palacsintát enni.

De a tévé máris közvetíteni kezdett.

– Gyerekek, gyerekek – szaladgált jobbra-balra –, gyertek, kezdődik a nagy kartingverseny!

– Nem lesz csalás? – kérdezték a gyerekek.

– Nem – mondta a tévé.

– Se ámítás?

– Nem – mondta a tévé.

– Se kivételezés?

– Nem – mondta a tévé.

– De ki fog nyerni? – izgultak a gyerekek. – Árudd el, tévé, ki fog nyerni!

– Kobak – mondta a tévé.

De Kobak nem volt sehol.

– Katika – mondta a tévé.

De Katika nem volt sehol.

– Hívd ide, tévé! – kiabáltak a gyerekek.

– Kobak, Katika! Hol vagytok? – rohangált a tévé körbe-körbe, addig-addig, míg megkezdődött a nagy kartingverseny.

Búgva-berregve robogtak elő a kartingok, üvöltött a tévé, ahogy csak a torkán kifért.

– Most a fiúk törnek előre, most a lányok... most egy ismeretlen piros karting tör előre... ki ülhet benne... már harmadik helyre került, már a másodikra, már az elsőt is körözi le... de hiszen ez Kobak!

Ez kellett csak a fiúknak, ordítani kezdtek:

– Hajrá, Kobak!

De a tévé, úgy látszik, tévedett az előbb, mert most meg azt mondta:

– De hiszen ez Katika!

– Hajrá Katika! – sikongtak a lányok.

– Éljen! – kiáltotta a tévé, csak azt nem tudta senki, hogy kinek.

A piros kartingból egyszerre szállt ki Kobak és Katika.

– Én győztem! – mondta Kobak.

– Én győztem! – mondta Katika.

– Te csak mellettem ültél! – mondta Kobak.

– Te ültél mellettem! – mondta Katika.

– Nem igaz!

– Hazudsz!

– Te hazudsz!

Már javában állt a verekedés. A fiúk Kobak pártjára álltak, a lányok Katika pártjára, s addig ütötték, cibálták egymást, míg a hangszóró nem kiáltott:

– HAGYJÁTOK ABBA A VEREKEDÉST! HAGYJÁTOK ABBA A VEREKEDÉST! HANGSZÓRÓ PRÓBA HÁROM NÉGY. KOBAK ÉS KATIKA EGYSZERRE ÉRT CÉLBA. EGYSZERRE ÉRT CÉLBA. MINDKETTEN MEGNYERTÉK AZ ELSŐ DÍJAT. MEGNYERTÉK AZ ELSŐ DÍJAT. EGY KETTŐ HÁROM NÉGY. DE NEM KAPJÁK MEG MERT ÖSSZEVEREKEDTEK. ÖSSZEVEREKEDTEK. REND A LELKE MINDENNEK. REND A LELKE MINDENNEK. REND A LELKE MINDENNEK. HANGSZÓRÓ PRÓBA HÁROM NÉGY.

– De kié lesz a torta? – kaptak észbe a fiúk.

– Kié lesz a torta? – szomorodtak el a lányok.

– KISORSOLJUK KISORSOLJUK – recsegett a hangszóró. – EGY KETTŐ HÁROM NÉGY

Azzal egy óriási kalapba dobták a cédulára írt neveket.

– HÚZD KI KATIKA! HÚZD KI KATIKA! – krákokta a hangszóró.

– Karcsi! – húzta ki a cédulát Katika. – Karcsi! – kiáltotta. – Karcsi a nyertes.

– Nem igazságos! – zúdultak fel a fiúk. – Veri a kicsiket.

– Nem igazságos! – zúgolódtak a lányok. – Húzza a lányok haját.

De Kobak rendíthetetlen volt.

– Rend a lelke mindennek! – mondta. – Gyere, Karcsi, itt a nyereséged! – kiáltotta, és a tortát az arcába vágta.

Lett erre nagy kacagás.

– Úgy kell neki! – kacagtak a lányok. – Hihihihih!

– Úgy kell neki! – nevettek a fiúk. – Hahahahaha!

Addig nevettek, míg el nem aludtak.

Negyedik fejezet,
amelyben végre felszáll az ágyhelikopter, elröpülünk a cirkuszba,
megszöktetjük az oroszlánt, de az állatkertben vége is a mesének

Trombitaszóra ébredtek.

– Trratatatatata! – recsegte a trombita. – Itt a híres ágyhelikopterr.
Ki akarrja kipróbálni?

– Én! Én! – kiabáltak a gyerekek.

– Sorrba! Sorrba! – harsogta a trombita. – Első Kobak, a feltaláló.
És Kobak máris az ágyhelikopteren találta magát.

– Hova vigyelek? – kérdezte az ágyhelikopter.
– A cirkuszba – mondta Kobak.
– Oda viszlek, ahova akarod! – berregett az ágyhelikopter, és már ott is köröztek a cirkusz fölött.

A porondon épp Leót, az oroszlánt ugráltatta tüzes karikákon át az Aranyszoknyás.

– Egy-kettő-három-négy!

Ostor-csattogj-három-négy! – kiáltotta, de ebben a percben a feje fölött felzúgott az ágyhelikopter.

– Bzzz!

A gyerekek rá se néztek többé az Aranyszoknyásra, mindenki az ágyhelikoptert nézte. Leszálltak, s a gyerekek úgy megtapsolták őket, hogy Kobak azt sem tudta, mihez kezdjen.

– Horkolj – súgta oda neki az ágyhelikopter –, minket tapsolnak. Kobak horkolni kezdett:

– Hrr! Hrr!

Hanem most odajött Leó, lefeküdt az ágyhelikopter mellé, és jóízűen horkolni kezdett ő is:

– Hrr! Hrr!

A gyerekek odavoltak a gyönyörűségtől. Hát még mikor Katika is megérkezett ágyhelikopteren. Úgy tapsoltak, hogy könnyük hullt a kacagástól.

Aranyszoknyás mérges lett. Mecsattintotta ostorát:

– Csitt-csatt, csitt-csatt,

Ugorj-Leó-három-négy!

De Leó nem akart ugrani többet.

Odasúgta Kobaknak:

– Szabadíts meg, megver az Aranyszoknyás.

– Bízd csak rám – súgta vissza Kobak –, bújj be az ágyhelikopterbe, és horkolj tovább nyugodtan.

Úgy is lett. A helikopter megint megkérdezte:

– Hova vigyelek?

– Az állatkertbe – mondta Kobak.

– Az állatkertbe – mondta Katika.

– Oda viszlek, ahova akarod! – kiáltott a két ágyhelikopter és – bzzz! – felszálltak.

Hanem az állatkertben nagy volt a felfordulás. Nézi Kobak meg Katika, hogy mi történt, hát látják, hogy a feliratokat mind összecszerélték.

A zebra ketrecére az volt kiírva, hogy kolibri, az oroszlán ketrecére az, hogy krokodil, az elefánt ketrecére meg az, hogy egér.

A gyerekek nevettek, visibáltak, kiabáltak össze-vissza.

– Zebra kolibri felirattal... Hihihih!

– Oroszlán krokodil felirattal... Hahahaha!

– Elefánt egér felirattal... Hihih!

Kobak szomorúan nézett körül.

– Mit nevettek? Hát felnőttek vagytok? Már veletek se lehet játszani? Azt hiszitek, ha a zebra ketrecére kiírnátok, hogy kolibri, akkor már minden rendben van? Miért nem eresztitek ki őket? Mit csináltok?

– Etetjük őket – mondták a gyerekek. – Mert ki van írva, hogy „ne etesd!” Hát most minden fordítva van.

– De ketrecben maradhatnak, ugye? Hát akkor mi van fordítva? – kiabálta Kobak.

Most előcsoszogott az állatkertőr.

– Mind meg fog betegedni ez a sok szegény állat. Összevissza etették őket mindennel.

– Mamám! – kiáltotta el magát Leó.

– Mor-mor-mor – hajtotta fejét a mancsára az oroszlánmama.

– Ezt a szegény oroszlánt is felpuffasztották – mondta az őr.

– Beteg vagy, Mamám? – rohant oda Leó.

– Mor-mor-mor... – verdeste mancsával a ketrecet az oroszlánmama.

– Őr bácsi! Szedd szét a ketrecét! – kiáltotta Kobak. – Azonnal szedd szét a ketrecét!

– Ennek szegénynek már hiába. Ennek szegénynek már vége – mondta az őr.

– Leó, legalább te menj haza! Leó! Szabad vagy! Hallod? Menj haza! – ordította magán kívül Kobak.

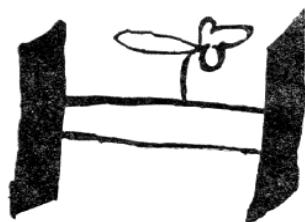
De az őr csendesen megszólalt:

– Ez már itt marad, a mamája mellett.

Kobak elhallgatott. Csak állt némán, aztán vigasztalni kezdte Leót.

– Tudod, Leó, én olyan gyerekvárost akartam, ahol mindenki boldog, még te is. És ne búsulj, most hazamegyek és kiengedem Mamát a sarokból, és az apukákat a botanikus kertből, és elmegyek az iskolába, és mindent megtanulok, és ha megnövök, igazi rendet csinállok.

– Rend a lelke mindennek! – mondta Katika, és kézen fogva hazamentek.

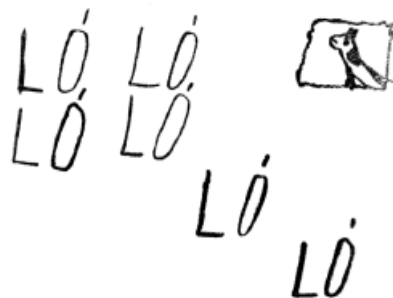

Várépítő-mese

Első fejezet,
amelyben Kobak elnyeríti magát, négykézlábra áll, és valódi
lőigazolványt kap

Kobak már öreg iskolás volt, de még nem felejtette el a lovacskát, aki az első iskolai napon megvigasztalta. Csak az volt a baj, hogy a lovacska azóta sem akart rányeríteni. Mintha sohasem is nyerített volna. Hiába nézte Kobak a falat naponta, egyetlen repedésből sem bukkant elő, mintha szándékosan elbújt volna. A pad repedéseiből sem akart előbújni. Mintha onnan sem nyerített volna sohasem elő. De Kobak nagyon szerette volna, ha megint rányerít. Rajzolt hát mindennap egy lovacskát a táblára, de meg se szólalt. Úgy látszik, ez a lovacska csak azokra a gyerekekre nyerít, akik először jönnek iskolába.

Hanem a lovacska helyett nyerítettek a gyerekek. Ahányszor meglátták a táblán a lovacska-rajzot, annyiszor nyerítették el magukat. A fiúk mély hangon, a lányok magas hangon, aztán kórusban. Addig-addig, míg egy nap Kobak is elnyerítette magát, és négykézlábra állt. Ettől fogva a gyerekek mindennap körbelovagolták Kobak hátán az iskolát, még igazolványt is kapott, de valódit, hogy

és a rajzolt lovacskáról megfeledkezett.

Egyik nap nagyban lovagoltak az udvaron, mikor Gabika elkiáltotta magát:

– Ló, vigyél a várba!

Kobak nem sokat gondolkozott, becsörtetett az udvar végén álló deszkamaradékok közé. Ezzel már meg is született a vár. Nem is kellett mást csinálni, csak felpakolni, a deszkadarabokat a ló hátára, elhajtani a lóval a kerítés tövébe, ott lerakodni, és felépíteni a várat. Ez igazán hamar ment. Mikor kész volt, rá kellett írni nagy betűkkel, hogy

Vár

Most már az egész osztály azt hitte, hogy sürgősen be kell rohanni a várba, és ha a ló nincs odabenn, hát egyszerre berohan az egész társaság, és összedől a vár, de szerencsére a ló épp benn álldogált, csak a fejét dugta ki, úgy kiáltott rá a gyerekekre:

– A várba csak igazolvánnyal lehet belépni!

Gabika abban a percben őrré lépett elő, és kiállt a várkapuba.

– Kérem az igazolványokat! – kiáltotta, és elővette a ceruzáját, hogy kilyukassza a belépőket.

De senkinek sem volt igazolványa, csak a lónak. Fogták hát magukat a gyerekek, és lóra ültek. Egyik volt a ló, a másik a lovas. Így lovagoltak neki a várnak. De a várőr a várkapuban mind lelökte a lovasokat a földre.

– Igazolvány nélkül senki sem mehet be! – jelentett ki Gabika, és volt valami a dologban, mert be se fért volna senki, ha már a ló benn állt a várban. De ezt senki sem volt hajlandó észrevenni. Elkezdtek hát az igazolványokról tanácskozni.

– Együtt építettük a várat, mindenkinek jár belépő! – kiáltotta Katika.

Igaza volt, de Gabika tudta, hogy senki sem tudna húsz egyforma igazolványt rajzolni, ezért aztán azt mondta:

– Nem oszthatunk ki húsz egyforma igazolványt, hogy ló. Ha mindenki ló lesz, nem tudunk játszani.

– De mi is be akarunk menni a várba – kiabálták a gyerekek.

Kobak megtalálta a megoldást.

– Újjáépítjük a várat – kiáltotta, s a hátával már szét is vetette az egyszemélyes várat. Nagy nyihogva körbelovagolta a romot, aztán már be is állt teherhordó lónak. Annyi téglatörmeléket, hullámbádog-darabot összehordtak, hogy három napig építhették a várat. De most akkora várat emeltek, hogy majdnem az egész osztály belefért.

**Második fejezet,
amelyben Kobak lóból kínzómaster lesz, kínzómasterből meg király**

Állt hát a nagy vár, és olyan szép volt, hogy megkívánta az ellenség. Az ellenség pedig nagyon erős volt, mivelhogy nem más volt, mint a III. osztály. Így hát nagy volt a csata, de a vár védői nem hagyták magukat. El is fogtak egy harmadikost, és bezárták a várba. Kobak – hogy ő lehessen a kínzómaster – gyorsan elcserélte a ló-igazolványát egy színes ceruzával, és megkapta az új igazolványt:

Név: Kobak

Foglalkozás: Kínzómaster

Mert a harmadikost úgy meg kellett kínozni, hogy elmenjen a kedvük várat ostromolni.

Így hát Kobak bevonult az ellenség mellé a várba, és megkezdődött a nagy ítékezés.

Gabika a várkapuból hirdette ki az ítéletet, hogy a harmadikosok is hallják.

– Mit érdemel az a bűnös, aki a várra tört? – kérdezte vészjóslóan Kobak.

– Vegye ezt a vasgolyót, és emelje fél kézzel magasba százszor! – hangzott a rettenetes ítélet.

És Gabika begurította a várba a vasgolyót.

A fogoly magasba lendítette a golyót. Kobak számolni kezdett. A

vár körül pissenés se hallatszott, mindenki hallani akarta, hányszor bírja magasba emelni az ellenség a vasgolyót.

De a hatvanhatodik golyólendítés után becsengettek.

A következő szünetben pedig nem volt a golyó sehol.

– Ellopta az ellenség az ágyúgolyót – kiabált Gabika.

– A golyó kízóeszköz, és visszaszerezzük, mert a várban a helye! – szónokolt Katika.

– Kínozzuk meg az ellenséget, míg vissza nem adják! – javasolta Kobak, a kízóemester, de Gabika letorkolta:

– Az nem lenne igazi. Igazi verekedéssel fogjuk visszaszerezni a golyót.

Ezzel aztán el is dőlt a vita.

Lett is olyan igazi verekedés, hogy az egész vár földig omlott.

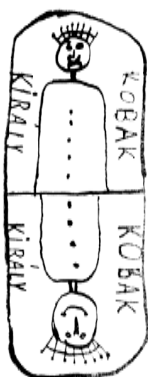
A következő szünetben senkinek sem volt kedve kimenni az udvarra. Úgy ültek ott szomorúan a padokban, hogy a tanító néni, aki nem tudhatta, mi történt, megdicsérte őket:

– Ugye, milyen szépen tudtok ülni, ha akartok!

Na, valahogy eltelt a nap, másnap pedig Kobak szeget és kalapácsot vitt az iskolába. Minden szünetben építkeztek, és Kobak olyan buzgón verte be a szegeket, hogy a gyerekek elkiáltották magukat:

– Kobak a király! Mától kezdve Kobak a király!

Mert mondanom sem kell, akkora várat szegeztek össze, hogy a király is belefért. Így hát Kobak elfogadta a királyságot. Kapott koronás belépőt. Olyan szép volt a várba lépő igazolvány, mint egy igazi kártya. Kobaknak két feje volt rajta, mint egy igazi kártya királynak, és mind a két kobakján ott virított a korona. Hanem az egyik feje sírt, a másik meg nevetett.

– Miért sír az egyik fejem? – kérdezte Gabikától, mert ő rajzolta a csodálatos belépőt.

– Mert királynak lenni nemcsak dicsőség. Egy királynak is csak kell dolgozni. Minden szünetben a várban kell lennie, mert egy király nem hagyhatja csak úgy el a várat. Egy király csak háborúban lovagol ki, de akkor nem törhet be az ellenség, mert az ellenség is háborúzik. De ha nincs háború, akkor a király ott kell üljön a várban, és akkor is őriznie kell, mikor az osztály már hazament. Amíg csak ellenség van az udvarban.

Ebben sok igazság volt. Kobak kuksolt is a várban szorgalmasan, mert király nélkül nem vár a vár. De a harmadik napon már nem bírta tovább.

– Nagyon unalmas királynak lenni. Egész nap csak várban kuksolás. Nem lehetnék inkább ló megint?

De Gabika hajthatatlan maradt.

– Király vagy és kész! Az unalmas munkát is el kell végeznie valakinek. Nem igaz?

Így hát nem volt mit tenni, továbbra is királykodnia kellett. Unalmában Kobak átfestette a várba lépő igazolványt úgy, hogy most mind a két fejével sírt a király. De miután ez is megvolt, megint unatkozni kezdett. Most hát bajuszt és szakállat rajzolt a királynak, mert unalmában megöregedett, de aztán már semmi dolga nem akadt, csak kuksolt egész nap a várban.

Harmadik fejezet, amelyben Kobakot elfogják, háromszor ítéli el az ellenség; először a királyt, másodszor a kínzó mestert, harmadszor a lovat

Borzasztóan unalmasan telt el a hét, hanem szombaton váratlan dolog történt. Az egész osztály hazament egy órával hamarabb, csak Kobak maradt a várban, mert egy király mégse mehet haza csak azért, mert lyukas óra van. Nem igaz?

Más se kellett a harmadikosoknak. Mikor látták, hogy csak Kobak őrzi a várat, nagy hajrával betörték, és elfoglalták. Hiába harcolt Kobak hősiiesen, mit tehetett egy magányos király egy egész osztály ellen?

Menekülni nem akart, mert az szégyen lett volna, így hát elfogták.

– Mit érdemel az a király, aki az ellenség királya? – kezdődött meg az ítékezés.

– Emelje fel százszor a zsákmányolt vasgolyót! – hangzott az ítélet.

– Mit érdemel az a kínozómester, aki emeltette velünk a vasgolyót? – hangzott el újra a vészjósló kérdés.

– Emelje fél kézzel magasba százszor a zsákmányolt vasgolyót – visszhangzott az ítélet.

Harmadszor is fölhangzott a kérdés:

– Mit érdemel az a volt ló, aki kivert minket a várból?

– Emelje fél kézzel magasba százszor a zsákmányolt vasgolyót!

Háromszor ítélték el Kobakot, s miután a ló, a kínozómester és a király egyaránt megkapta a magáét, a harmadikosok, mint akik jól végezték dolgukat, hazamentek, csak egy őrt hagytak ott, akit gyorsan kineveztek kínozómesternek.

– Te itt maradsz – parancsoltak rá –, és számolod a golyólendítéseket. Ha megvan a száz lendítés, a ló hazamehet, de a kínozómester itt marad. Ha a kínozómester is magasba lendítette százszor a vasgolyót, hazamehet, de a király itt marad. Csak akkor mehet haza, ha ő is magasba lendítette százszor a golyót. Világos?

– Megértettem! – vágta vigyázzba magát a harmadikos.

Kíírta nagybetűkkel a várra, hogy

Elfoglaltuk!

Láttam: III. s. t.

és már számolta is a golyólendítéseket.

Kobak hősiezen bűnhődött.

Hanem az ötvenedik lendítésnél megkordult a harmadikos gyomra, a hetvenediknél pedig azt mondta:

– Én hazamegyek ebédelni. Te csak folytasd tovább.

Így maradt Kobak, a király, a kínozómester és a ló egyedül a büntetéssel.

– 78 a lónak, 79 a kínzómesternek, 80 a királynak, 81 a lónak, 82 a kínzómesternek, 83 a királynak... – folytatta tovább a számolást – 97 a lónak, 98 a kínzómesternek, 99 a királynak, 100 a lónak, 100 a kínzómesternek, 100 a királynak – kiáltotta el magát boldogan, és rohant haza ebédelni.

A ló ette a levest, a kínzómester a húst, a király a kompótot.

**Negyedik fejezet,
amelyben leváltják a királyt, mire Kobak addig kémkedik, míg le nem
rombolják a várat, kibékülnek az ellenséggel, újraépítik a várat, és
Kobakból ló lesz megint**

Másnap Kobakot leváltották.

– Aki nem tudta megvédeni a várat, az nem lehet király! – hangzott a szigorú ítélet. – Kinek van hozzászólása?

– Mind hazamentetek – védekezett Kobak. – Egyedül kellett védenem a várat az egész harmadik osztály ellen. Én nem szöktem el.

– A várat elfoglalták – szögezte le Gabika. – Nem lehetsz király.

– Csatlakozom az előttem felszólalókhöz – mondta Domokos. – Le a királyokkal!

– Le vele! Le vele! – kiabáltak a gyerekek, és már rángatták is le Kobakot a földre.

– Azért is untam a királyságot! – kiabálta Kobak torkaszakadtából. – Nem is akarok király lenni! Ló akarok lenni!

A gyerekek ráültek a földön vergődő Kobakra.

– Menj, ha tudsz! Indulj, király! Gyí! Gyí!

Most az egyszer szerencse, hogy megszólalt a csengő.

A várnép pompásan érezte magát a király nélkül. Kobakot a vár közelébe se engedték. A leváltott király csak ténfergett az udvaron, míg egy nap óriási ötlete támadt.

Fogta magát, és nyugodtan átsétált az ellenséghez.

Mindenkiben meghűlt a vér. De Kobak már le is ült a deszkarakásra a harmadikosok közé, és mint aki egy félbemaradt mondatot folytat, odavetette:

– Kibékülni jöttem. Hagyjuk abba a verekedést.

– Csak akkor, ha leromboltatod a váradat – egyezkedett az ellenség. – Amíg áll, verekedünk.

– Leromboltatom! – adta a kezét Kobak.
Azzal hazaügetett, és teli torokból elkiáltotta magát:
– Várat rombolni! Utánam!
Mire a várnépség észbe kapott volna, már a romokon táncoltak.
– Hurrá! – kiáltották el magukat a harmadikosok, és már ők is ott ropták az indiántáncot a romok tetején.
A várnépség csak most vette észre, hogy mi történt. De már nem volt mit tenni. A romok ott heverték a lábuk alatt.
És nem volt többet ellenség.
– Ha nincs király, ellenség se kell – foglalta össze az új helyzetet Gabika, és egyszerre mindenki remekül érezte magát.
Már csak annyi kellett, hogy Kobak elkiáltsa magát:
– Építsünk együtt újra várat!
Mert már mindenki ezt akarta.
Építettek is akkora várat, hogy mindennap más ablakon nézegethettek kifelé.
– Éljen a király! – ordították el magukat az összevont csapatok, mikor Kobak kitűzte a várra a zászlót, hogy

Vár

De Kobak nem akart király lenni.
– Csak nem fogok megint egész nap unatkozni, mikor végre ilyen remekül játszunk? – utasította vissza díszes várba lépő igazolványát.
Fogta magát, négykézlábra állt, és nyihogva ügetett körbe-körbe az udvaron.
– Mégiscsak lónak lenni a legjobb – szólt hátra, azzal beügetett a várba, és onnan nyerített ki boldogan:
– Nyihahaha!

Tartalom

Kobak első könyve

Nap-mese	7
Vonat-mese	11
Mondóka-mese	13
Tréfás-mese	15
Spenótos-mese	16
Traktor-mese	17
Kígyó-mese	19
Labda-mese	23
Tornyos-mese	25
Autó-mese	28
Vízpisztoly-mese	29
Gép-mese	30
Piros-mese	32
Kicsi-mese	34
Hazudozó-mese	36
Fura-mese	38
Fordított-mese	40

Kobak második könyve

Nagy-mese	45
Sárkányos-mese	48
Törpés-mese	49
Rágógumis-mese	52
Kötényes-mese	55
Verekedős-mese	57
Télapós-mese	60
Kaktuszos-mese	64
Piros-autós mese	69

Kobak harmadik könyve

Ábécés-mese	89
Lovacskás-mese	93
Kengurus-mese	95
Tévé-mese	99
Rajzolt-mese	101
Festett-mese	103
Meséskönyv-mese	105
Óra-mese	107
Lusta-mese	110
Mérges-mese	112
Mozgólépcső-mese	114
Elfelejtő-mese	116
Árulkodó-mese	118
Ólomkatonás-mese	120
Rakétás-mese	123
Feltaláló-mese	126
Helikopteres-mese	128
Várépítő-mese	139

Felelős kiadó Visky András
Felelős szerkesztő Bálint Ágnes
Műszaki vezető Lőrincz Előd

Kiadja a CE Koinónia Kiadó
RO-3400 Cluj CP. 5. CP. 705.
Tel/Fax: +40-64-450119
E-mail: koinonia@mail.dntcj.ro

ISBN 973 8022 49 5